ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாயநம:

நித்யாநுஸந்தாநம்.

மூன்றாம் பிரிவு.

சூடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

உபநிஷத்ஸாரமாகிய

திருப்பாவை.

இதற்கு

பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியைகளுக்கிணங்க,

பதவுரை, பொழிப்புரை, ஸ்வாபதேசார்த்தமும்,

ஸம்ஸ்கிருத ப்ரதிகிருதிசுலோகங்களும்,

வித்வான்களான

திருக்குடந்தை, ஸ்ரீமான். ஆ. திருமலாசாரியராலும்,

கோலார்,

பிரதிவாதிபயங்கரம், ஸ்ரீமான் வேங்கடாசாரியராலும்,

பரிசோதித்து

கோலார், ஹைஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டராயிருந்து,

இப்போது மைசூர் கவர்ன்மெண்டு டிரான்ஸ்லேட்டராயிருக்கும்

எம். பி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், எம். ஏ.

அவர்களால்

சென்னை:

ஜீ. புஷ்பரதசெட்டி அண்டு கம்பெனியாரது

கலாரத்நாகரம் என்னும் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

காபிரயிட்டு பெறப்பட்டது.

விலை ரூபா-1.

ஆண்டாள் பிரபாவச்சுருக்கம்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கலி கூஅ-தான நளஹூ ஆடிமீ சுக்லபக்ஷம் சதுர்தசி செவ்வாய்க்கிழமைகூடின பூரநக்ஷத்திரத்தில் பெரியாழ்வார் நந்தவனத்தில் திருத்துழாய்க்கு நிலத்தைக்கொத்தாநிற்க அத்திருத்துழாய் மண்ணின்கீழே பார்மடந்தை ஆண்டாளாய் அவதரித்தருளினள். இப்பெண் சிகாமணியை ஆழ்வார்கண்டு அதிப்ரீதராய் அவ்வூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் வடபத்திரசாயிநியமனப்படி, கோதையென்று திருநாமம்சாத்தித் திருமகள்போல வளர்த்துவந்தார்.

அப்படி வளர்ந்துவருகையில் ஒருநாள் விஷ்ணுசித்தர் தமது வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குக் கட்டிவைத்த ஹாரங்கள் பூமாலை, தோமாலை, பத்திமாலை, முதலியவற்றை அவரில்லாத வேளையில், என்றும்போல் தான் சூடிக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு நான் ஒத்திருக்கிறேனோ? இல்லையோ? எனத் தன் ஒப்பனையைக் கண்ணுடியிற் பார்த்துவிட்டுத்திரும்ப அம்மாலையை வழக்கம்போல ஒரு பந்தாகச்சுருட்டி திருப்பக்குடலையில் திரும்பவைத்தாள். இதைப்பார்த்துக்கொண்டேவந்த விஷ்ணுசித்தர், இப்படி ஸ்வாமிக்குச் சாத்தும்மாலையைக் கெடுப்பதுண்டோ? வெனவெகுண்டு, அற்றைக்கு அம்மாலையைக் கொண்டுபோய்ச் சாத்தாமலிருந்துவிட்டார். மாலைவராதது கண்டு, அன்றிரவில் ஸ்ரீரெங்கநாதன் அவரதுகனவில் எழுந்தருளி மாலைகொணராத்தற்குக் காரணம்யாதெனவினவி—அவரும் தமதுமகள்செய்த குற்றத்தை விண்ணப்பஞ்செய்தவாறே, பெருமாளும் ஆழ்வாரைநோக்கி, “பெரியாழ்வாரே! கோதாதேவியை, யாரென்று நினைத்தீர்? அவள் என்னுடைய அத்யந்த பிரியபாத்ரையான பூமிப்பிராட்டி யம்சம்-நீர்கட்டிச் சமர்ப்பிக்கும் மாலைகளை அவள்முன்பே சூட்டிக்கொண்டவப்போதுகாணும் வாஸனையாய்ப் பிரியமாயிருப்பது” என்றருளிச்செய்தார். அன்றுமுதல் அவ்வாறே செய்துகொண்டு மகளுக்குச் சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் என்றுபெயரிட்டு “இவள் பின்னைகொல், நிலமாமகள் கொல், திருமகள் கொல், என மனதில் எண்ணிக்கொண்டு அவளிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடன் இருந்தார்.

இந்நாய்ச்சியார் ஆஜந்ம பால்ய யவ்வனுவஸ்தைகடோறும் வளருகிற பரபக்தி பரஞான பரமபக்திகளை யுடையளாய்க்கொண்டு, பகவத்விஷய பிராவண்யளாய், அவனைவிட்டகன் றுயிராற்றகில்லா நிலையையுடையளாய், மார்கழி நீராடி நோன்புநோற்று காமபஜநாதிகளைப் பண்ணியும், தரிக்கப்பார்த்து 143 பாசுரமுள்ள “நாய்ச்சியார் திருமொழி”, 30-பா-உள்ள “திருப்பாவை” என்ற இரண்டு திவ்யப் பிரபந்தங்களையு மருளிச்செய்து, ஜகத்துக் குபகரித்தருளினர்.

அனந்தரம் ஆண்டாளுக்கு மணம்புரியத்தக்க பருவம்வரவர, ஆழ்வாருக்கு வியாகுலம் மிகுந்தது. இதுகண்டு ஆண்டாள் "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்ன, ஆழ்வாரும் "பின்னை யெங்ஙனே" என்ன, ஆண்டாள் "திருமாலிருஞ்சோலை யெம்மாயவற்கல்லால் மற்றொருவர்க் கென்னைப் பேசவொட்டேன்" என்ன, ஆழ்வார், "ஆகில் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களில் நீர் ஆருக்கு வாழ்க்கைப் படுகிறீரென்ன? ஆண்டாளும், "அவ்வவ் வெம்பெருமான்களுடைய குணபாதங்களைக் கீர்த்தித்தருளினால் சொல்லுகிறேன்" என்ன, ஆழ்வாரும், வடபெருங்கோயிலுடையான், அழகர், வடவேங்கடவன், மற்றும் "பாண்டிமண்டலம், மலைநாடு, வடதிசை, தொண்டைமண்டலம், சோழமண்டலம், இவைகளின் திருப்பதி யெம்பெருமான்களனைவருடைய வைபவமனைத்தையும் சொல்ல, ஆண்டாள் கேட்டு, ஆநந்தக்கண்ணீர் சொரிய, திருவரங்கத்தின்னமுதருடைய திருவடிவழகில் மாலேறி, மோகித்து, மனமுருகி, அணியரங்கத் தம்மானுக்கே தீராக் காதலையுடையாராகினர்.

அப்போது திருவரங்கச்செல்வனார் ஆழ்வாருடைய ஸ்வப்நத்தில் எழுந்தருளி "நமது கோயிலுக்கு கோதையை பங்குனிமாதம் உத்திர நக்ஷத்திரத்தன்று அழைத்துக்கொண்டுவாரும்; நாமே சர்வசுபலக்ஷண லக்ஷிதமான சுபமுகூர்த்தத்தில், பாணிக்கிரகணம் பண்ணுகிறோம்" என்றருளிச் செய்ய, அன்றே ச்சத்திரசாமராதி ஸகல பரிஜநபரிச்சதங்களுடனே, திருவரங்கத்துக்கு ஆண்டாளை மணிப்பல்லக்கில் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு அழகியமணவாளர் திருமண்டபத்துட்சென்றார். ஆண்டாள் உடுத்தபட்டுச்சேலையும், செங்கழுநீர் மாலையும், கஸ்தூரிநாமமும், கடைக்கண்விழியும், கொடியேரிடையும், கோடிதிங்களின் நிலவெறிப்ப, கோங்கொத்த கொங்கைகுலுங்க, காற்சிலம்பார்க்க, சீரார்வளையொலிப்ப, அன்னமென்னடைகொண்டு, அழகியமணவாளன் திருமுன்பேசென்று உள்ளேபுகுந்து கண்களாரக்கண்டு, கேசவநம்பியைக் காலப்பிடிப்பாள்' என நாகபரியங்கத்தை மிதித்தேறித் திருவரங்கன் திருவடியே நாடும்படி அகிலருங்காண அந்தர்ப்பவித்தருளினர். இதைக்கண்டு ஆழ்வார், மற்ற அவர்சிஷ்யரான வல்லபதேவராயன் முதலான அகிலரும் அதிவிஸ்மயப்பட்டார்கள்; திருவரங்கச்செல்வனார் ஆழ்வாருக்கு அருளப்பாடிட்டருளி "நீர் நமக்கு சுவசுரராய்விட்டீர்" என உகந்தருளி வில்லிபுத்தூருறைவான் பொன்னடிபூண்டு வாழுமென்று விடைகொடுத்தருள; ஆழ்வாரும் வில்லிபுத்தூர் ஏறச்சென்று, பூர்வம்போலே வடபெருங் கோயிலானுடைய கைங்கரியத்திலே நிரதராய் வாழ்ந்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவர் திருநாமங்கள்.

1. ஆண்டாள்.
2. சூடிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார்.
3. சுரும்பார் குழற்கோதை.
4. தென்னரங்கம்தொழும்தேசியள்.
5. கோதாதேவி.
6. கோதை.

முகவுரை.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	16	ஸ்ரீகிருஷ்ணனே	ஸ்ரீகிருஷ்ணனே.
6	20	ஹோதா	ஹோக்தா.
6	21	[illegible]	ப்ரபஞ்சம்.
12	13	[illegible]	ஜீவாத்துமாவானவன்.
		அநாதியவித்தை	அநாதியவித்தை.
13	12	[illegible]	வேதேவழியில்லை.
16	2	[illegible]	மாயையும்.
16	4	[illegible]	[illegible]
16	28	[illegible]	ஸுவிவேகி.
20	7	[illegible]	கடக்கும்.
21	10	[illegible]	அறிந்து.
21	17	அனாத்து	அனைத்து.
26	34	[illegible]	[illegible]வேச்சையால்
32	1	[illegible]	பேர்க்கு.
34	11	[illegible] ...	ரங்காச்சாரி.
35	35	[illegible]	[illegible]வைக்கும்.
36	21	[illegible]	ஸங்கமி.
37	32	[illegible]	ஸம்ருத்தி.

தனியன்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	12	[illegible]	சூட்டிக்கொண்டு.
3	33	புறுத்தாலும்	பறுத்தாலும்.

திருப்பாவை.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
3	29	[illegible]	ஆப்சிமாரே.
4	19	[illegible]	[illegible]
4	22	[illegible]	[illegible]
6	3	[illegible]	அறைக்கண்டு.
6	23	[illegible]	[illegible]
6	30	[illegible]	[illegible]
7	36	[illegible]	தழைக்கவும்.
7	38	தலைகட்டுகிறது	தலைக்கட்டுகிறது.
8	9	ஸாக்ஷாத்கரித்து	ஸாக்ஷாத்கரித்து.
8	21	[illegible]	[illegible]
10	8	யுக்தராய்	யுக்தராய்.
10	13	ஸ்ரீய பதி	ஸ்ரீய:பதி.
12	2	ஸ்ரீயபதி	ஸ்ரீய:பதி.
54	15	படியாய்	படியாய்.
55	37	ஸ்வாபதேசம்	ஸ்வாபதேசம்.
56	24	[illegible]	[illegible]
48	3	சவுந்தர்ய...	சவுந்தர்ய.
58	14	அலல்து	அல்லது.
60	23	பிர்மாநந்த	பிரமாநந்த.

க்ரந்தங்களின் குறிப்புப்பெயர்களாவன:—

ருக்.	=	இருக்வேதம்
ஈசா.	=	ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்து
கட.	=	கடஉபநிஷத்து
முண்.	=	முண்டகோபநிஷத்து
ப்ர.	=	பிரச்நோபநிஷத்து
மாண்டூ.	=	மாண்டூக்யஉபநிஷத்து
தை.	=	தைத்திரீயஉபநிஷத்து
ஐத.	=	ஐதரேயஉபநிஷத்து
சா.	=	சாந்தோக்யஉபநிஷத்து
ப்ரு.	=	பிருஹதாரண்யகஉபநிஷத்து
ம - நா.	=	மஹாநாராயணஉபநிஷத்து
ஸுபா.	=	சுபாலோபநிஷத்து
ந்ரு - தா.	=	ந்ருஸிம்மஉத்தரதாபநீயம்
கௌஷீ.	=	கௌஷீதகிஉபநிஷத்து
மைத்ரா.	=	மைத்ராயணோபநிஷத்து
ச்வே.	=	சுவேதாசுவதரஉபநிஷத்து
ப - கீ.	=	பகவத்கீதை
பா.	=	ஸ்ரீபாகவதம்
வி - பு.	=	விஷ்ணுபுராணம்
ரா.	=	இராமாயணம்
ஸூ.	=	பாதராயணபிரம்மசூத்திரம்
தி.	=	திருவாய்மொழி

திருப்பாவை

முகவுரை.

நித்தியாநுஸந்தானத்தின் இம்மூன்றாவது பிரிவுக்கு "திருப்பாவை" யென்றுபெயர், திரு - அழகிய, பாவை - பெண் அல்லது 'நோன்பு' என்று பொருள். இந்தப் பிரபந்தத்தைச் செய்தருளியவர் ஆண்டாள். இம்மாதிரி பிரபந்தத்தைத் திருவெம்பாவை யென்று தமிழர் கூறுவதுண்டு. ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் இறுதியில் "எம்பாவாய்" என்று முடிகிறபடியால் இந்நூலின் பெயரும் அதுவாயிற்று.

ஆண்டாளவதரித்த நாள்முதல் ஞானபக்திகள் பெருகிக்கொண்டிருந்தமையால் உலகவாழ்க்கையில் கொஞ்சமும் வாசனையற்றவராய் 'கோல்தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே, மால்தேடியோடும்மனம்' என்றபடி வடபெருங் கோயிலுடையானைத் தழுவிச் சுகிக்க ஆவல்கொண்டு அதற்கு விரகென்? என்று மனதிற் கவலைபூண்டு, ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கு வில்லும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு எருதுகளும் பந்தயங்களானாற்போல நமக்கு யாது உளது? என்று தம்முள்ளே திராக்கவலையும் வியஸனமும் பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அதைச் சில தார்மிகர்கண்டு ஆண்டாளைப் பார்த்து "முன்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பெண்களுமாய்க் குரவைகோத்து ஆடி, மீண்டு கிருஷ்ணன் பிரிந்துபோய் ஒளிக்க, அப் பெண்பிள்ளைகள் தங்களாற்றாமையாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தியானித்து தாதாத்மியமடைந்து 'துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா' (கிருஷ்ணனாகிய நான் இதோவந்தேன் காளியனே துஷ்டப்பயலே! நில்லு) என்று அநுகரித்துத் தரித்தார்கள். "அவ்வுபாயமே நீரும் கொள்ளலாம்" என்று அவர்கள்கூற அதை மனதிற்றாங்கி யாண்டாளும் நல்லது நாமும் அப்படியே அநுகரித்துவாழப் பார்ப்போம் என்று நினைத்து இந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரே திருவாய்ப்பாடியாகவும் அங்குள்ள பெண்கள் இடைப்பெண்களாகவும் தாமும் அவர்களிலொருவராகவும், வடபெருங்கோயிலே ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகவும், ஆங்குறையவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகவும் அநுஸந்தானம்பண்ணி, பாவனாப் பிரகர்ஷத்தாலே அநுகாரம் முற்றி இம் முப்பது பாசுரங்களையும்வெளியிட்டருளினர்.

இப்பிரபந்தத்தில் வெளிப்படையாய்த் தோற்றுகிற அர்த்தமாவது 'நோன்பில் ஊற்றமுடைய திருவாய்ப்பாடியின் சிலபெண்கள் இரவில் முற்படவுணர்ந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களிலே முழுகி உறங்கிக் கிடக்குமற்றவர்களையும் அவரவர்கள் கிரகங்களுக்குச் சென்று எழுப்பி அவர்களுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடஞ்சென்று தங்கள் குறையைக்கூறி, அபேக்ஷிதத்தை யறிவித்துத் தங்கள்நோன்பின்முடிவில் பெறத்தக்க பேற்றையும் பெற்றனர்' என்

இதிலுள்ளடங்கி மறைந்துகிடக்கும் பொருளே முமுக்ஷுக்களுக்கு அத்யந்தோபாதேயமானபடியால் அவ்வர்த்தத்தை பூர்வாசாரியர்கள் விரிவாய் ஸ்வாபதேசார்த்தமென வெழுதி யுலகத்துக்கு பகரித்தருளி யிருக்கின்றனர். அவைகள் சாதாரணர்களுக்கு துரவகாஹமா யிருப்பதைப்பற்றி எளிதி லுணரத்தக்கதாய் சுருக்கமாய் அந்தந்த இடத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது உசிதமென்றெண்ணி ஒவ்வொரு பாசுரத்தி னடியிலும் ஸ்வாபதேசம் அதாவது உட்கருத்து என்ற உரையெழுதப்பட் டிருக்கிறது.

2. இத்திருப்பாவையில் உள்ளூன்றிப் பார்க்குமிடத்தில் உபநிஷதர்த்தங்கள் வெகுவாய் விளங்குகிறபடியால் இதை உபநிஷத் ஸாரமென்று ஆசாரியர்கள் கூறுகின்றனர். அவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றை சில பாக்களிலிருந்து திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

I. (3, 24-பாட்டு.) ஓங்கியுலகளந்த; அன்றிவ்வுலகமளந்தாய.

"இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம்।
த்ரீணி பதா விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோபா அதாப்ய:।" } ரிக்வே. I. 2. 17.

(இ - ள்.) இவ்வுலகங்களெல்லாத்தையும் மூன்றடியா யளந்தான் விஷ்ணு.
யாராலும் வஞ்சிக்கமுடியாத ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்ரீவிஷ்ணு மூன்றடியாயளந்தான்.

II. (4.) ஊழிமுதல்வன்...

(ஶ்ரு) ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ ந சாஸ்ய கச்சிஜ்ஜநிதா ந சாதிப:।
ஶ்வேதாஶ்வதர உ. VI. 9.

(இ-ள்.) ஜீவாத்மாவுக்கு அதிபதியான ஈசுவரனே அகிலத்தையும் காரணமாய்நின்று சிருஷ்டிக்கும் முதல்வன்; அவனைப் படைத்தவனும் அவனுக்கு அதிபதியும் யாருமில்லை.

III. (5-ம். பா.) மாயனை மன்னுவடமதுரைமைந்தனை ....

(ஶ்ரு) அஸ்மான் மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத். ஶ்வேதாஶ்வதர IV. 10.

(இ - ள்.) மாயனான பரமபுருஷன் பிரபஞ்சமனைத்தையும் படைத் தருளுகிறான்.

IV. (6-ம். பா. 2ம். பா.) வெள்ளத்தரவிற் றுயிலமர்ந்த வித்தனை; பாற்கடலுட் பையத் துயின்ற பரமன்.

(ஶ்ரு) ஸமுத்ரேऽந்தம் விஶ்வஶம்புவம் தைத்திரீய நா. 6. 11.
ஸந்ததஸ்ஸமுத்ரே ஶயானமயதி। தைத்திரீய.

(இ - ள்.) க்ஷீரசமுத்திரத்தின் மத்தியில் திருப்பள்ளிகொண்டவன் அகில பிரபஞ்சத்துக்கும் மங்களகரன்.

(இ-ள்.) அவன் திருப்பாற்கடலுள் இடமுடையானென்கவிகளறிகிறார்கள்.

V. (5-ம். பா.) போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவும் தீயினிற்றூசாகும்.

(ஶ்ரு) தத்யதேஷீகாதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத।
ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மான: ப்ரதூயந்தே। சா. 5-24-3.

(இ - ள்.) நெருப்புப்பட்ட பஞ்சுபோல் ஸஞ்சிதபாபங்கள் அடியுடனற்றுப்போகின்றன. (அதாவது பூர்வாக நாசத்தைச் சொன்னபடி.)

(ஸூ) யதா புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்தே।
ஏவமேவம்விதி பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே। சா. 4-14-3.

(இ - ள்.) ஸ்வரூபஜ்ஞானம் வந்தவுடன், தாமரை இலையில் நீர் ஒட்டாததுபோல், இவனுக்குப் பாபகர்மங்கள் ஒட்டுவதில்லை.

VI. (21-ம். பா.) தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!

(ஸூ) அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர்தீப்யதே। சா.-3-13-7.

(இ - ள்.) பரமபதத்தில் தோற்றமாய் நின்ற ஒண்சுடர்.

VII. (22-ம். பா.) வந்து தலைப்பெய்தோம்....

(ஸூ) ஜ்ஞாநமாத்மநி மஹதி நியச்சேத் தத்யச்சேச்சாந்த ஆத்மநி। க. III. 13.

(இ - ள்.) சேதநனை இவ்வாத்மாவை சேஷியான பரமாத்மாவுக்கே அர்ஹமாய்ச் சேர்க்கவேண்டியது.

VIII. (29 - ம். பா.) உன்றன்னோடு உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றை நங்காமங் கண்மாற்று.

(ஸூ) ஸம்கல்ப்ய விஷ்டிம் ப்ராஜ்ஞ நாநாம் பவந்தா।

(இ - ள்.) பரமாத்மாவின் நியமனப்படி அவனை கைங்கரியங்களை இவ்வாத்மா செய்யத் தக்கவன்.

(ஸூ) ஹிநாவ ஸ்ருபாபமயாவமய ந்த்ந।   ஶ்வேத. III. 4.

(இ-ள்.) அவனுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற இவ்வாத்மா அவன் திட்டப்படிபண்ணி இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்களைக் கொடுத்து அது தானும் யாவதாத்மபாவியாய்ச் செய்யவேணும்.

IX. (28-ம். பா.) குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா...

(ஸூ) நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி।
ஶாண்டி. 2-13

(இ - ள்.) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடையப்படாததும் அடையத்தக்கதுமான ஒன்றுமில்லை.

3. இத்திருப்பாவையில் வெளிப்படையாய்த் தோற்றுகிற மார்கழி நீராட்ட நோன்புக்கு அடியென்னென்னில், ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் பத்தாவது ஸ்கந்தம் 22-வது அத்தியாயத்தில் மார்கழி நீராட்ட நோன்பைக்குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ள அடியில்வரும் ச்லோகங்களை யாதாரமாய்க் காணலாம்.

ஶ்ரீ॥ ஹேமந்தே ப்ரதமே மாஸி நந்தவ்ரஜகுமாரிகா:
சேருர்ஹவிஷ்யம் புஞ்ஜாநா: காத்யாயந்யர்சநவ்ரதம்॥ (X-22-1)

ஆப்லுத்யாம்பஸி காலிந்த்யா ஜலாந்தே சோதிதேऽருணே
க்ருத்வா ப்ரதிக்ருதிம் தேவீமானர்சுர் ந்ருப ஸைகதீம்। X-22-2.

கந்தைர்மால்யை: ஸுரபிபிர்பலிபிர்தூபதீபகை:
உச்சாவசைஶ்சோபஹாரை: ப்ரவாலபலதண்டுலை:। 3.

காத்யாயனி மஹாமாயே மஹாயோகின்யதீஶ்வரி
நந்தகோபஸுதம் தேவி பதிம் மே குரு தே நம:। 4.

ஏவம் மாஸம் வ்ரதம் சேரு: குமார்ய: க்ருஷ்ணசேதஸ:
பத்ரகாளீம் ஸமானர்சுர்பூயான்னந்தஸுத: பதி:। 5

உஷஸ்யுத்தாய கோத்ரை: ஸ்வைரன்யோன்யாபத்தபாஹவ:
க்ருஷ்ணமுச்சைர்ஜகுர்யாந்த்ய: காளிந்த்யாம் ஸ்நாதுமன்வஹம்। 6.

தாஸாம் விஜ்ஞாய பகவான் ஸ்வபாதஸ்பர்ஶகாம்யயா
த்ருதவ்ரதானாம் ஸங்கல்பமாஹ தாமோதரோऽபலா:। X-22-29.

ஸங்கல்போ விதித: ஸாத்வ்யோ பவதீனாம் மதர்சனம்
மயானுமோதித: ஸோऽஸௌ ஸத்யோ பவிதுமர்ஹதி। X-22-30.

(இ - ள்.) ஒருமுறை நந்தகோகுலத்திலுள்ள ஆயர் சிறுமியரனைவருங்கூடி மார்கழிமாதத்தில் நாடோறும் விடிவோறை யெழுந்து ஒருவர்கையை யொருவர் பற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீ கண்ணபிரான் புகழை யுரக்கப் பாடிக்கொண்டு காளிந்திநதிக்குச் சென்று, அருணோதய வேளையில் அந்நதியில் நீராடி மணலினால் காத்யாயநீ தேவதாவிக்கிரஹத்தைச் செய்து தங்களுடன் கொண்டுபோன பத்திரபுஷ்ப தூபதீப கந்தமூல பலவஸ்திரமால்ய நிவேதநாதிகளைக்கொண்டு நாளும் பூஜித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே தத்தமக்குப் பதியாக்கித் தரவேண்டுமென்று அந்தத் தேவியைப் பிரார்த்தித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மிகவும் உள்ளன்புடன் அம்மாதம் முழுமையும் நோன்பு புரிந்தனர். அந்நோன்பின் முடிவில் கண்ணபிரான் அவர்களிருக்குமிடஞ் சென்று அவர்களைநோக்கிக் கூறியமொழிகளாவன: "நீங்கள் எனக்கு அடிமைசெய்ய ஆவலுற்று இந்நோன்பு நோற்றனையல்லவா? அதற்குகந்தேன், உங்கள் கருத்திற் கிசைந்தேன்; ஆனால் இதிலோர் விசேஷமுண்டு: அதுயாதெனிற் கேளீர்.

ஶ்லோ॥ ந மய்யாவேஶிததியாம் காம: காமாய கல்பதே।
பர்ஜிதா க்வதிதா தானா: ப்ராயோ பீஜாய நேஷ்யதே॥ X-22-31.

(இ - ள்.) என்னிடத்தி லன்புவைப்பார்க்கு அவ்வன்பின்மூலம் காமமேயானாலும் அது அவித்யாகாமகாம ஹேதுகமாவதில்லை. பிறப்பினும்வினையை யறுத்து முத்தியையேதரும். எப்படியெனில், வறுக்கப்பட்டு பக்குவமான தானியங்கள் மறுபடி முளையாததுபோலே.

காமார்த்திகளாய் தியானிப்பார்க்குங்கூட ஸர்வேசுவரன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதுண்டா? என்று ஓர் ஆசங்கையுண்டு. அதற்கு ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சமாதானம் யாதெனில்; காமத்தினால் மாத்திரமேயல்ல, மற்ற எக்காரணத்தினா லாவது ஸர்வேசுவரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் இடைவிடாது மநம்பொருந்தி நிற்பாரானால் பேற்றுக்கு அது ஒன்றேபோதும். நிந்திப்பார்க்குங்கூட முத்தியையே தருகிறான். சர்வத்திலும் சமமாயிருக்கும் பக

வானுக்கு நிந்தைமுதலானதுகளாலே வைஷம்ய மில்லை, அதினாலேயே (எந்த வுபாயத்தால் சேதநர் அவனைத் தியாநித்தாலும் அத்தியானத்தால்) நிந்தை முதலியவற்றின் பாவமுநீங்கி பரிசுத்தராய் அவனையே சேர்வார்கள். இவ் விஷயமான சந்தேகத்தைக் குறித்து ஸ்ரீநாரதரை தருமபுத்திரர் கேட்க, அம்மஹர்ஷி யானவர் தெளிய அறைவது யாதெனில். ஸ்ரீபா-7-1ல்.

ஶ்லோ॥ தஸ்மாத்வைராநுபந்தேந நிர்வைரேண பயேந வா।
ஸ்நேஹாத்காமேந வா யுஞ்ஜ்யாத் கதஞ்சிந்நேக்ஷதே ப்ருதக்॥ 28.
கீட: பேஶஸ்க்ருதா ருத்த: குட்யாயாம் தமநுஸ்மரந்।
ஸம்ரம்பபயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்॥ 30.
காமாத்த்வேஷாத்பயாத்ஸ்நேஹாத்யதா பக்த்யேஶ்வரே மந:।
ஆவேஶ்ய ததகம் ஹித்வா பஹவஸ்தத்கதிம் கதா:॥ 32.
கோப்ய: காமாத்பயாத்கம்ஸோ த்வேஷாச்சைத்யாதயோ ந்ருபா:।
ஸம்பந்தாத்வ்ருஷ்ணய: ஸ்நேஹாத்யூயம் பக்த்யா வயம் விபோ॥ 33.

(இ - ள்.) புருஷோத்தமனும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் விரோதத்தாலாவது, பத்தியாலாவது, பயத்தாலாவது, அன்பினாலாவது காமத்தினாலாவது இவ்வைந்து வகைகளில் எவ்வகைக் காரணத்தினாலாவது மனதைச்செலுத்திப் பொருத்தலாம்; எப்படியானாலும் அவனுக்கு இவைகளில் ஒருவகை உயர்த்தியென்றும் மற்றொருவகை தாழ்த்தியென்றும் காண் தில்லை (28); அன்றியும் வைரம் பயம் முதலியவற்றால் மனம் ஏகாக்கிரப்பட்டு அவன் ஒப்புமையையடையலாம்; குளவியால் கூட்டுக்குள்ளடைக்கப்பட்டிருக்கிற புழுவானது, அக்குளவி யெப்போதுவந்து தன்னைக் கொட்டுமோ' என்று அக்குளவியையே இடைவிடாது பயத்தால் தியானித்துக்கொண் டிருப்பதினால் கொஞ்சநாளைக் குள்ளேயே அக்கூட்டுக்குட் புழுவானது அக்குளவியின் ரூபத்தையே அடைகிறது (30); ஆகையால் மேற் கூறிய ஐவகைக் காரணத்தாலும் அவனையேஸ்மரித்துக்கொண்டும் அப்படி ஸ்மரிப்பதினாலேயே, ஒருக்கால் விரோதமுதலானவற்றால் நிந்தித்ததினால் வரும் பகவதபசாரமாகிற பாவத்தினின்றும் நீங்கி ஸத்கதியையே யடைகிறார்கள் (32); யார் யார் எப்படி யடைந்தார்களென்றால், கோகுலத்திலுள்ள ஆய்ச்சிமார் * ஸ்ரீ கண்ணபிரானைச் சேரவேணுமென்ற காமவிரஹத்தினால் அவனையே ஸ்மரித்து ஸத்கதியைச் சேர்ந்தார்கள்; அப்படியே கம்ஸன் அவனிடத்தில் பயத்தாலும், சிசுபாலன் முதலானோர் அவனிடத்தில் சத்துரு பாவத்தாலும், உறவின் முறைமையால் விருஷ்ணிமுதலானவர்களும் சிநேகத்தால் பாண்டவர்களான நீங்களும், பத்தியால் எம்போலியரான இரிடிகளும் நற்கதியைச் சேரப்பெற்றோம்.

ஆகையால் மனம் ஒருப்பட்டு ஸர்வேசுவரனும் எம்பெருமானிடத்தில் பொருந்த நிற்றல் உபாயமேயொழிய அப்படித் தியானித்தது, அல்லது விடாது ஸ்மரித்தது யாதுகாரணம் பற்றி யென்பதை ஸர்வசரண்யன் கவனிப்பதேயில்லை. இப்பொருளையே பகவத்கீதையிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அருளிச் செய்கிறான்.

---

* கோகுலத்தில் இருந்த ஆய்ச்சியர் யார் என்பதையும் அவர்களுக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் நேர்ந்த சம்ஸர்கத்தின் தாற்பரியத்தையும் குறித்து பின்னுலித்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும்பட்டியிற் கண்டுகொள்வது.

(கீ॥ அநந்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஶ:।
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:॥

கீ. VIII. 14.

(இ - ள்.) யாவனொருவன் ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் இடைவிடாது என்னையே எப்பொழுதும் நினைந்து தியானிக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட சேதநனுக்கு நான் சுக்கிரம வசப்படுகிறேன்.

4. திருப்பள்ளியெழுச்சியின் முகவுரையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் அரவணைமேற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் திருவரங்கன் யார் என்றும் அவனுக்கும் நமக்குமுள்ள சம்பந்தமியாதென்றும் சற்று விசாரிப்போம் என்றுகூறி அவற்றுள், அகிலஹேய பிரத்யநீகாநந்த கலியாண குணகரனாய், அநந்தாநந்தப் பிரசுரனாய் நித்யவிபூதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே இந்த லீலாவிபூதியில் ஸ்ரீரங்கநாதனாக அவதரித்தருளினானென்று எடுத்துக்காட்டி, பிறகு முற்கூற்றின்படி அவனுக்கும் சேதநனுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை கிரந்த விஸ்தரபயத்தால் விசதமாய்ச் சொல்லாமல் நின்றிருக்கிறபடியாலும், இத்திருப்பாவையில் அச்சம்பந்தத்தை நன்குயறிவ தவசியமாய்க் காண்கிறபடியாலும், இதனுட் புகுந்து அர்த்தவிசாரஞ் செய்வதற்குமுன், ஆத்தும தத்துவ விசாரமும் இவ்வாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையும் சற்றுவேறி விசாரஞ் செய்யவேண்டுமென்று தொடங்கி-முதல் முதல் சித்தத்துவத்தைக் குறித்து விவரிக்கப்படுகிறது. விசிஷ்டாத்வைதத்தின் கொள்கைப்படி தத்துவம் மூன்று. சித். அசித். ஈசுவரன்.

(ஶ்ருதி) போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா
ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்மமேதத்॥ ஶ்வே. 1-12.

(இ - ள்.) கர்மபலத்தைப் புசிக்கும் ஜீவாத்மாவும், அவனுக்கு போக்யமாயுள்ள பிரகிருதியும், இவ்விரண்டு தத்துவத்தையும் நடத்தும் பரமாத்மாவையும், சேர்ந்து இந்த பிரபஞ்ச மூன்றுதத்துவாத்மகமென்றறிந்தும் சொல்லப்பட்டது. இதுதான் பரப்பிரமம்.

1. சித்தத்துவம். அதாவது மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் நித்யா. பத்தர், முக்தர்.

இவற்றுள் நித்யரென்பார் லீலாவிபூதியுள்ளகப்பட்டு கர்மகதியால் பிறப்பிறப்பு முதலியவற்றை யடையாமல் என்றுமொன்றும் ஒருபடிப்பட்டு, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பரமபதநாதனை இறைப்பொழுது மிடைவீடின்றி கண்ணுற்று ஸேவித்துக்கொண்டு குணாநுபவஞ் செய்யும் அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேனாதிகள்.

(ஶ்ருதி) நித்யோ நித்யாநாம்... ஶ்வே. VI. 13.

(இ - ள்.) நித்தியர்களுக்கு நித்தியனாயும்.

(ஶ்ருதி) ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:॥ திவீவ சக்ஷுராததம்।

(இ-ள்.) புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை நித்யசூரிகள் இமைப்பின்றி ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பத்தமுக்த உபயாவஸ்தையையும் அடைகிற பிரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை முதலிற்கூறி, அப்பால் பத்தமுக்த ஆத்மாக்களின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. பிரத்யகாத்மா.

(1) இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாய்ச் சொல்லப்பட்ட புருஷன்.

(ஶ்ரு-ு) ஸம்ஸயிம்ெஸாயம்ஸ-ுரு-ஷிஃ
ஸாம்ஸயிம்ஸரூதாஸவதி।

(இ - ள்.) இருபத்தைந்தாவதான ஆத்தும தத்துவமே புருஷன்.

(2) தேஹேந்த்ரியாதி விலக்ஷணன் - எப்படியெனில், மூலபிரகிருதி - 1, மஹத்து-1, அகங்காரம்-1, பஞ்சதந்மாத்திரை-5, ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள்-10, மனசு-1, பிரதிவிமுதலிய பூதங்கள்-5, ஆகச் சேர்ந்த 24-தத்துவங்களும் அவைகளின் விகாரங்களுஞ் சேர்ந்தது தேஹம். இத்தேகத்தினின்றும் வேறுபட்டவன்.

ஸ்ரோ॥ விஷ்ணுப்ரயஹ்துஸ்ஸ்வல்ம் ப்ரிஸவாணழ்ிக்ஷ்ணஃ
தடிதாஹதிகுஜெத்தாாம ஸஜ்ஜாரரஜநுசெராநஷம்।

விஷ்ணு-. 2-13-85.

(இ - ள்.) மனுஷ்யனுடைய சரீரமானது கைகால் முதலிய லக்ஷணங்களை யுடையபடியால் வேறு வேறான பிரிவுகளை யுள்ளது, வயிற்றுள் எதில், 'நான்' என்று பாவத்தை வைப்பேன்.

(3) அஜடன். அதாவது தன்னுட் பிரகாசமுள்ளவன் (ஞானமின்றியுந் தானே தோற்றுபவன்.)

(ஶ்ரு-ு) அத்ராயம்ஸ-ுரு-ஷஃஸ்வயம்ஜ்யோதிர்ஹ்வதி। ப்ரு. 6-3-9.

(இ - ள்.) ஹிருதயகமலத்தில் ஜீவாத்மா தன்னொளியினால் விளங்குகிறான்.

(4) ஆனந்தரூபன். (பரிபூரணானந்தமுள்ளவன்.)

ஸ்ரோ॥ நிர்வாணமய ஏவாய மாத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:।

விஷ்ணு-. 6-7-22.

(இ - ள்.) எப்படி இவ்வாத்மா ஞானமயனோ அப்படியே ஆநந்தமயனாகவும் விளங்குகிறான்.

(5) நித்யன்—(அதாவது என்றுமுள்ளவன்.)

(ஶ்ரு-ு) அஜோநித்ய ஶாஶ்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமானே ஶரீரே.

கட. 2-18.

(இ-ள்.) இந்த ஆத்மா பிறப்பில்லாதவன், என்று முள்ளவன், அழியாதவன், பழையவன், இச்சரீர மழிந்துபோயினும் அவனழிவதில்லை.

(6) அணு (வெகுசூக்குமமானவன்.)

(ஶ்ரு-ு) ஏஷோணுராத்மா சேதஸாவேதிதவ்ய: (முண். 3-1-9.)

(இ - ள.) இவ்வாத்மாவானவன் பகுக்கப்படத் தகாதவன்; பரிசுத்த மனதினால் அறியப்படத்தக்கவன்.

(7) அவ்யக்தன் (வெளிப்படையாய் கண்ணால் காணப்படாதவன்.)

(ஸ்ரு) அவ்யக்தோऽயம் (ஸ-கீ. 2-20.)=இவ்வாத்மா வியக்தனல்லன்.

(8) அசிந்த்யன் (இன்னபடிப் பட்டவனென்று ஊஹிக்க முடியாதவன்.)

(ஸ்ரு) அசிந்த்யோऽயம் (ஸ-கீ. 2-20.)=இவ்வாத்மா எண்ணலரியன்.

(9) நிரவயவன் (பிரித்தெடுத்துக் காட்டத்தக்க அவயவ சமுதாயமில்லாமல், தன்னுள் ளொன்றாயிருக்கை.)

ஶ்லோ॥ ஆத்மா நித்யோऽவ்யயஶ்ஶுத்தோ நிஷ்கல:. ஸா. 7-7-19.

(இ - ள்.) இவ்வாத்மா நித்யனாய் நாசமில்லாதவனாய் பரிசுத்தனாய் நிரவயவனா யிருப்பவன்.

(10) நிர்விகாரன் (அசித்தைப்போலே வேற்றுமைப்படாமல் ஒருபடிப் பட்டிருப்பவன்.)

(ஸ்ரு) அவிகார்யோऽயமுச்யதே. (ஸ-கீ. 2-20.)

(இ - ள்.) இவ்வாத்மா ஒருவகையாயும் பரிணமிப்பதில்லை.

(11) ஞானாஶ்ரயன் (ஞானத்துக் கிருப்பிடமாயுள்ளவன்.)

(ஶ்ரு) விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே. தைத்திரீயம் IV.

(இ - ள்.) ஞானாஶ்ரயனான ஆத்மா யஞ்ஞம் புரிகிறான்.

(ஶ்ரு) நஹி விஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே. ப்ரு.4-3-30.

(இ - ள்.) அறிபவனான ஜீவாத்மாவினுடைய ஞானமானது நஷ்டமாவதில்லை.

(12) நியாம்யன் (ஈசுவரனுக் கடிமைப்பட்டிருப்பவன், அதாவது அவன் ஸங்கல்பாநு குணமான வியாபாரமுடையவன்.)

(ஶ்ரு) ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி. (மாத்யந்திநபாடே.)

(இ - ள்.) எந்த ஈசுவரன் ஜீவாத்மாவை உள்நின்று ஏவுகிறானோ.

(13) ஈசுவரனுக்கு தார்யன் (ஈசுவரனால் வஹிக்கப்பட்டுள்ளவன்)=ஈசுவரன் ஸ்வரூபமின்றி இவ்வாத்மா நில்லாமை.

(ஶ்ரு) ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:॥ ப்ரு. 5-8-9.

(இ - ள்.) அக்ஷர ஸ்வரூபனான புருஷோத்தமனுடைய ஆஞ்ஞையில் சந்திரசூரியர்கள் தரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறார்கள்.

(14) ஈசுவரனுக்கு சேஷமாய் ஈசுவரனுக்கு உரித்தானவன் அதாவது அவனுக்கு இஷ்டவினியோகார்ஹமானவன்.

(ஶ்ரு) தத்யச்சேச்சாந்த ஆத்மநி। கட. 3-13.

இந்த சேஷபூதனை ஜீவாத்மாவை ஸர்வ சேஷியான பரமாத்மாவுக்கு உரித்தாக்கவேண்டும்.

ஜீவாத்மஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள்.

பிரத்யகாத்மா இயல்பாய் இக்குணங்களை யுடையவனு யிருந்தும், அனாதி சஞ்சிதமாய்த்தொடர்ந்து வந்த நல்வினை தீவினைகளாகிற அவித்தையாற் கட்டுண்டு ஜீவாத்துமாவாய் அக்கர்மத்துக்கிசைந்து அதற்குத் தக்க இன்பதுன்பங்களைத் துய்ப்பதற்காக குறுகின ஞானைசுவரிய முடையவனாய் கர்மவசப்தப்பிரகிருதி பரிணாமவிசேஷரூப தேவமநுஷ்ய திர்யக்ஸ்தாவராதி சரீரத்தையடைந்து இந்தலீலாவிபூதியில் வந்து பிறக்கிறான்.

(1) வந்ததும் முன்செய்த தீவினையாற் கட்டுப்படுகிறன்.

(ஶ்ரு) [illegible]

[illegible] வ்யா. 6-3-8.

(இ - ள்.) இந்த பந்தாவஸ்தையிலுள்ள புருஷன் பிறந்து சரீரத்தை யடைந்ததும், இவனைப் பழைய தீவினைகள்வந்து சேர்கின்றன.

(2) கர்மகர்த்தா.—அப்பாபத்தினாற் கட்டுண்டு மறுபடியும் சுதந்திரனைப் போல இருவகைவினைகளையும் ஓயாது செய்ய எத்தனிக்கிறன்.)

(ஶ்லோ) [illegible]

[illegible] ஸ்ரீ ஸாம. 7-7-49.

(இ - ள்.) தனக்கதீனமான தேகத்தைக்கொண்டு ஜீவாத்மா நல்வினை தீவினைகளைப் புரிகிறன்! அவற்றின் பயனைத்துய்ப்பதற்காக மறுபடியும் அக்கர்மத்தினாலேயே சரீரத்தை யடைகிறன். இவையிரண்டும் அவிவேகத்தால் வந்தது.

(3) ஓயாது அலைந்து திரிகிறன். (அதாவது) புருஷனைவன் இவ்வாறு கர்மங்களை யோயாதுசெய்துகொண்டு பிரகிருதிசம்பந்தத்தாற் கட்டுண்டு இன்பதுன்பங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து திரிந்து, சுழன்று சுழன்றுவரும் சக்கிரம்போல், ஆக்கையைப் பற்றிப்பற்றிப் புலம்பித்தளர்ந்து எய்த்து ஒழிகிறன்.

(ஶ்ரு) ப்ராணாதிபஸ்ஸஞ்சரதி ஸ்வகர்மபி: அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்ய ரூப:॥ ஶ்வே. 5-7.

(இ - ள்.) சரீரத்துள்ள பிராணன்களுக்கு எஜமானனாய் கட்டைவிரல் பிரமாணனாய், சூரிய ஸமான ரூபமுடைய இவ்வாத்மா தன் கர்மங்களால் அலைகிறன்.

(ஶ்ருதி) ஸர்வாஜீவே ஸர்வஸம்ஸ்தே ப்ருஹந்தே தஸ்மிந் ஹம்ஸோ ப்ராம்யதே ப்ரஹ்மசக்ரே॥ ஶ்வே. 1-6.

(இ - ள்.) அகிலப்ராணிராசிகளும் பிழைத்திருக்க ஏதுவாயும், அவைகள் யதாவகாசம் சுகமாய்த் தங்கும்படி பெரிதாயுள்ள, பரப்பிரமத்தின் இந்த லீலாசக்கிரத்தில் பக்ஷிபோன்ற ஜீவாத்மா இங்குமங்கும் நிலைதப்பித் திரிகிறான்.

(4) அநீசன். (திரோஹித ஆத்துமஸ்வரூபனாய் ஈசுவரனையும் மறந்து ஒன்றுந் தோற்றாமல் சுகமனுபவிக்கப் பார்க்கிறான்; அது கைகூடுவதில்லை. தாய்தந்தை புத்ரதாராதி சுற்றத்தால் வரும் துக்கங்களைத் தன்னதென்று அனுபவிக்கிறான்.

(ஶ்ருதி) அநீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந:॥ முண்ட. 3-1-2.

(இ-ள்.) கையிலாகாமல் திகைத்து மனம்நொந்து துன்பப்படுகிறான்.

அப்படி யுலகவாழ்க்கையிற் கட்டுண்டு எந்தெந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ அவ்வவற்றின்பலனை யநுபவித்தே தீரவேண்டியதாகிறது.

(5) கர்மத்தால்வரும் உயர்வுதாழ்வு.

(ஶ்ருதி) யதாகாரீ யதாசாரீ ததா பவதி, ஸாதுகாரீ ஸாதுர்பவதி பாபகாரீ பாபோ பவதி. ப்ரு. 4-4-5.

(இ - ள்.) எவ்வித ஒழுக்கமுடையவனாய் எவ்வாறு நடக்கிறானோ அவ்வாறு ஆகிறான்; நன்மையைச்செய்தவன் நல்லவனாகிறான். தீமையைச்செய்தவன் கொடியவனாகிறான்.

(6) கொடுத்த ஆயுளை அநியாயமாய்க் கழிக்கிறன்.—

மநுஷியனுக்குப்பிறந்ததுமுதல் மரணமாகும்வரையில் பூரணமானவாயுள் நூறுவருஷமாயிருந்தாலும் அதில், பால்யகைசோரங்கள் இருபதுவருஷமும், ஒன்றுக்கும் யோக்கியமில்லாத மூப்பில் இருபதுவருஷமும் போக, மற்ற யௌவந கவுமாராவஸ்தையில் பாக்கி வருஷங்களை, நீக்கமுடியாத குடும்ப வியாபாரத்தில் ஆழ்ந்து ஆஸக்தனாய் அகப்பட்டுக்கொண்டு அரைநொடிப்பொழுது மிடைவீடின்றி மண் பொன் பொருள் பெண்டு பிள்ளை சுற்றம் என்று துவண்டு துவக்குண்டு துன்புற்றுத் தேடித்தேடி அலைந்து திரிந்து அலமந்து ஒடுங்கியும் கடைசியாய் ஓய்கிறானில்லை; தன்னாயுள் ஒழிவதையும் புருஷார்த்தம் கைகூடாமையையும் நினைப்பதுமில்லை; அன்றியும் கோசகாரன் என்ற பட்டுப்பூச்சியானது தன்வாயால் நூலைப்பெருக்கித் தன்னையே தானே சுற்றிக்கொண்டு உள்ளைவிட்டு வெளியிற்போக மார்க்கமின்றி திகைப்பதுபோல், ஓயாத கர்மத்தாற் றன்னைச் சுற்றிலும் மூடிக்கொண்டு கடைசியில்,

(7) மஹா இருளைச் சேருகிறன்—

(ஶ்ருதி) அந்தந்தம: ப்ரவிஶந்தி யேऽவித்யாமுபாஸதே. ஈஶாவா. 9.

(இ - ள்.) யார் அறியாமையுள்ளகப்பட்டு ஸ்வஸ்வரூப ஞானமின்றி யுழலுகிறாரோ, அவர் முடிவில் மஹாந்தகாரத்தையுடைய லோகங்களைச் சேருகிறார்.

(8) உத்க்ரமணம். சரீரம் விடும்போது ஸம்ஸாரிசேதநன் எப்படி நிலை பிரிகிறானெனில்.

(ஸூ-ம்) தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யாக்ரம் ப்ரத்யோததே। தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி, சக்ஷுஷ்டோ வா மூர்த்நோ வா அந்யேப்யோ வா சரீரதேசேப்ய:। ப்ரு. 4-4-2.

(இ - ள்.) யாக்கை நீங்கும்போது புருஷனுடைய இதயத்தின் முனை மஹாப்பிரகாசத்தை யடைகிறது, அந்தப்பிரகாசத்தைக்கொண்டு வெளிப்படுகிறான், கண்வழியாயாவது தலையின்வழியாயாவது, சரீரத்தின் மற்றெந்தப் பாகத்தின்வழியாயாவது புறப்படுகிறான்.

(9) கர்மமும் பழையவாசனையும் (அவனுடன் விடாது செல்வன.)

(ஸூ-ம்) தம் வித்யாகர்மணீ ஸமந்வாரபேதே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச, ப்ரு.4-4-2.

(இ - ள்.) உடம்புவிட்டுப் பிரிந்து போமவனை அவன் கற்றகல்வியும் செய்தவினையும் பற்றிக்கொள்கின்றன : பழையவாசனையும் விடுவதில்லை, பின்செல்கிறது.

(10) புருஷன் தன்னுடைய சரீரம் ஜீரணமாய் கர்மாயோக்யமானதைக் கண்டு அதை விட்டுவிட்டு, புதிதாயும் கெட்டியாயும் உள்ள மற்றோர் சரீரத்தையடைகின்றான். எப்படியெனில், மனுஷியன் பழந்துணி கந்தலாய்ப்போனதைத் தூர எறிந்துவிட்டு கெட்டியாய்ப் புதிதாயுள்ள வேறோர் வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொள்வதுபோல. அன்றியும் இந்தப் பவுதிக சரீரம் விழுந்ததும் பிதுருக்கள், கந்தருவர், பிரஜாபதி, பிரமன், தேவர் அல்லது மற்றப் பூதங்களுடையவாவது சரீரங்களையடைந்து சுவர்க்கவாசியாய் புண்யாநுகுணமாய்ச் சுகத்தையும் பாபாநுகுணமாய் நரகாதிகளையும் அநுபவித்து அது முடிந்ததும் திரும்பவும் நாமகர்மத்தால் பவுதிக சரீரத்தைப் பெறுவதற்கு இவ்வுலகத்தையே வந்து சேருகிறன்.

(ஸூ-ம்) ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம்। தஸ்மால்லோகாத் புனரைத்யஸ்மை லோகாய கர்மணே. ப்ரு.4-4-6.

(இ - ள்.) அவ்வவ்வுலகங்களில் தன்னுடைய புண்ணிய பாபகர்மத்தின் மூட்டையைக் கரைத்துவிட்டு, இன்னம் கர்மஸம்பாதனத்துக்காக இவ்வுலகத்துக்கேவந்து சேருகிறான்.

(11) இவ்வாறு பலபிறப்பும் பிறந்து பிணிமூப்பு இறப்பு முதலியவற்றில் முழுகிக் கால்வாங்கமுடியாமல் துன்புற்று சுகந்தேடப்போனால் சொற்பமாத்திலும் கிடைப்பதின்றி, கஷ்டத்துக்கே ஆளாய், கைகால்களில் விலங்குபோட்டுக்கொண்டு திரிபவன்போல் வேண்டாமெனினும் நீக்க வொண்ணாதபடி, கடலில் விழுந்தலையுந் துரும்புபோல எங்கும் விச்ராந்திகாணமல், அலைந்து ஓய்ந்துபோகையில் ஜன்மாந்தரங்களில் செய்திருந்த புண்யவசத்தால் பகவதநுக்கிரகம்

அநுகூலிக்க புத்தி நல்மார்க்கத்துக்குத் திரும்பி அறிவின்மிக்க சான்றோரைச் சார்ந்தாலொழிய இதுக்கு மார்க்கமில்லையென்று மனதிற்றோன்றி, தலை நெருப்புப்பற்றினவன் நீரைக்கண்டாலொழிய வேறோரிடத்தில் தரிக்கமாட்டான்போல், எங்கும் நிலைகொள்ளாமல் அதிதீவிர வேதனையுடனோடி ஆர்த்தனாய் ஆசாரியனைச் சரணாகதியடைந்து "ஒன்றுந்தெரியாத மூடனேனையாட்கொண்டு கரையேற்ற வழிபார்த்தருளு" மென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறான்.

(ஶ்ரு) தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம். முண். 1-2-12.

(இ-ள்.) வேதவித்தாய் பிரமநிஷ்டனான ஆசாரியனை மாணாக்கன் கையில் சமித்துக் கொண்டு தேடிச் சேரவேண்டியது.

ஆசாரியனுடைய உபதேசம்.

இந்த ஜீவாத்மாவானவன் அநாதியான அவித்தையினாற் கட்டுண்டு அதனாற் சஞ்சிதமான புண்யபாவங்களான இருவகைவினைகளாற் கிடைத்த, தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம், ஆகிய நால்வகைப்பட்ட உடம்புகளிற் புகுந்து அவ்வவற்றைத் தானென்றெண்ணி அபிமானித்து அதினாலுண்டான நீக்கமுடியாத ஸம்ஸாரபயத்தை யடைந்திருக்கிறான்; ஆதலால் அம்மஹா பயத்தை யடியுடன் போக்கவேண்டுமானால், தேகத்தைவிட வேறான ஆத்மஸ்வரூப மின்னதென்றும், அதன் ஸ்வபாவமின்னதென்றும், ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியாய் விளங்கும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவமின்னதென்றும், அவனையுபாஸிக்கும் வகையாதென்றும், அறியவேண்டும்; அவனையுபாஸிப்பதினால் ஆத்மஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவமுண்டாய் அநவதிகாதிசயாநந்தப்ரஹ்மாநுபவமுங் கைகூடுவதிற் சந்தேகமில்லை.

(1) உண்மைவெல்லும்.

(ஶ்ரு) ஸத்யமேவ ஜயதே நாந்ருதம். முண். 3-1-6.

(இ-ள்.) உண்மையால் வெற்றியுண்டு, பொய்யால் ஒன்றுமாவதில்லை.

(2) இவ்வாறு அவனை கபடம்விட்டு உறுதியாய் நம்பும்படிசெய்து அவனொப்புக்கொண்டதின்மேல் ஆசாரியர் உபதேசிக்கிறார்.

(ஶ்ரு) ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி. சா. 8-12-1.

(இ-ள்.) இப்புருஷனுக்கு இந்த காயசரீரமுள்ளவரையில் விருப்பு வெறுப்பற்றுப் போவதில்லை அதாவது இன்பதுன்பம் நீங்குவதில்லை.

(3) இவ்விஷயமாய், பெற்றதாயினும் ஆயிரமடங்கு அதிவாத்ஸல்யமுள்ள ஶ்ருதிகூறுவதியாதெனில்.

(ஶ்ரு) உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வராந்நிபோதத. கட. 3-14.

(இ - ள்.) அலக்ஷியமாயிராமல் அஜ்ஞான நித்திரையை விட்டு உணர்மின், எழுமின், சான்றோரான ஆசாரியரைக்கிட்டி ஶ்ரேயமான பரதத்துவார்த்தத்தைக் கேட்டறிமின்.

(4) இச்சரீரசம்பந்தத்தை அடியுடனறுத்து, விடுபட்டு நற்கதி சேரவேணுமானால், அகில சிதசித்காரணபூதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணமடைந்து உபாஸித்தால், அவனனுக்கிரகம் பண்ணுவான்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂. 𑌛𑌾. 8-1-1.

(இ - ள்) ஹிருதயகமலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமாத்மாவைத் தேடியடைந்து அவனையன்றோ உபாஸிக்கத்தக்கது.

(5) பரமாத்மாவைச்சரணமடைந்து உபாஸித்தால்ஸர்வமிருத்யுபாசங்களினின்றும் விடுபட்டு, யாதொரு துக்கமுமின்றி அந்தமில்பேரின்பத்தாழ்ந்து அவனையே பெறுவார்கள். இதைவிட்டால் வேறே வழி

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍇𑌤𑌿, 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌯𑌨𑌾𑌯. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 3-8.

(இ - ள்.) இந்த பரமாத்மாவை யிவ்வாறறிந்து உபாஸிந்தவன் மரணபயத்தைத் தாண்டுகிறான். இதையன்றி நன்மார்க்கத்துக்கு வேறுபாயமில்லை.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑍇𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂। 𑌕𑌠. 5-12.

(இ - ள்.) ஜீவாத்மாவில் அந்தர்யாமியாய் எழுந்தருளி யிருக்கும் பரமாத்மாவை யுபாசித்தவர்க்கு அந்தமில் பேரின்பம் கைகூடும், மற்றவர்க்காவதில்லை.

ஆகையால் அப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுவரனை எவ்வாறு தெரிந்து எவ்வாறு உபாஸிக்கிறது என்றால் அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள் என்று ஆசிரியன் உபதேசிக்கிறான். *

ஈசுவரஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள்.

(1) நித்யவிபூதி - பரமபதத்தில் திருமாமணி மண்டபத்தில் சீரியசிங்காசனத்தின்மீது புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் கிரீடாதிநூபுராந்தமான திவ்யாபரணஸ்ரக்வஸ்திரபூஷிதனாய் நிரதிசயசவுந்தர்யஸவுகுமார்யலாவண்ய யவ்வநாதி யபரிமித உதாரகுணகண நிதியான திவ்யமங்களவிக்ரஹ விசிஷ்டனாய் ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிகளுடனே எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃.
𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡. 2-2-7.

(இ - ள்.) திவ்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே பரம்பிரமனான புருஷோத்தமன் வீற்றிருக்கிறான்.

* "ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வயித பாஸ்கர"மென்கிற கிரந்தத்தில் சித், அசித், ஈசுவர தத்துவங்களின் விவரத்தைப் பரக்கக்காணலாம்.

(2) திவ்யமங்கள விக்கிரஹவிசிஷ்டன் (அப்ராகிருத அகர்மநிமித்த ஸ்வாஸாதாரணதிவ்ய ஸ்வரூபன்).

(ஶ்ரு) ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே* ஹிரண்யஶ்மஶ்ரு: ஹிரண்யகேஶ: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:। சா. 1-6-6.

(இ - ள்.) ஆதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்வாபிமதாநுரூப ஏகரூப அசிந்த்யதிவ்ய அத்புதநித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஔஜ்வல்ய, சவுந்தர்ய ஸவுகந்த்ய சவுகுமார்ய லாவண்ய, யவ்வனாதி அநந்தகுணகணநிதியான திவ்யமங்களரூபத்தை ஸ்வபாவமாய் என்றுமுள்ளவன்.

(3) அஸாதாரண தீப்தியுக்தன்.

(ஶ்ரு) தச்சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தத்யதாத்மவிதோ விது:। முண். 2-2-10.

(இ - ள்.) பரமாத்மாவானவன் நிரவத்யனும் சகலபிரகாச பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஒளி கொடுப்பவனுமிருக்கிறான், பரமாத்மதத்துவ விவேசநமுள்ளவர்கள் இவ்வாறு அறிந்திருக்கிறார்கள்.

(ஶ்ரு) அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர்தீப்யதே. சா. 3-13-7.

(இ - ள்) அப்பிராகிருத ஸ்தான விசேஷத்துக்கப்பால், மூன்றுபாதமாய் விளங்கும் பரப்பிரமமான பரமாத்மாவானவன் அஸாதாரண தீப்தியுக்தனாய் விளங்குகிறான்.

இவ்வாறே அவனுக்குநிகில ஹேயபிரதியநீக அநந்தஞாநாநந்தங்களாகிற, ஸ்வபாவமாயுள்ள அநவதிக அதிசய அஸங்கியேய கலியாணகுணங்களுண்டு; அவைகளைக்கூறுவது மிகஅருமை, ஆகிலும் சிலவற்றைக் கூறுகிறேன்கேள்.

(4) ஆநந்தமயன் (ஸ்வாபாவிகஅநவதிகாதிசயாநந்தமயன்).

(ஶ்ரு) ஆநந்தரூபமம்ருதம் யத்விபாதி முண். 2-2-8.

(இ - ள்.) அந்தமும் அளவுமில்லாத ஆநந்த விசிஷ்டஸ்வரூபனும் இனியனும் விளங்குபவன்.

(5) என்றும் மறைபடாத அபஹதபாப்மத் வாதிகுணமுள்ளவன்.

(ஶ்ரு) ஏஷ ஆத்மாऽபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:॥ சா. 8-1-5.

(இ - ள்.) இந்த பரமாத்மாவானவன் நித்யநிரஸ்தமான அதாவது யாதொருதீங்குமில்லாதவன், மூப்பில்லாதவன், மரணமில்லாதவன், துக்கமில்லாதவன், பசிதாகமில்லாதவன், நினைத்ததையும் விரும்பினதையும் முடிக்கவல்லவன்.

---

* சுவர்ணமயமான மீசையும் சுவர்ணமயமான தலை ரோமங்களும் சொல்லி, திருவடி விரல்நகபரியந்தம் எல்லாம் சுவர்ணஜோதிமயமாக விளங்குபவன் என்பதால் நகசிகைபரியந்தம் ஸ்வரூபமுழுமையும் பரமதீப்தியுக்தமெனச் சொல்லியது.

(6) அறுவகைக்கலியாண குணங்களுள்ளவன்.

(1) ஞானம் - அதாவதுஎல்லாவற்றையு மெப்போதுமறிகை.
(2) பலம் - அகிலத்தையும் வஹிக்கும் திறமை.
(3) ஐசுவரியம் - நித்தியவிபூதி லீலாவிபூதி யிரண்டையுமாளுகை.
(4) வீரியம் - என்றும் நீங்காத ஊக்கமுடைமை.
(5) சக்தி - பரா, அபரா முதலியஅநந்தசக்திகளையுடைமை.
(6) தேஜஸ் - ஸதோதயமான திவ்யதீப்தி யுடைமை.

(7) நிகிலஜகதுதயவிபவலயமஹாநந்தைககாரணன்.

(ஶ்ரு-தி) யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத் ப்ர
யந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்மேதி। தை. 3-1.

(இ - ள்.) யாரிடத்திலிருந்து இந்த பூதங்களுண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை யாரால் பிழைக்கின்றனவோ, யாரிடத்திலேயே முடிவில் மறைந்து சேர்ந்து விடுகின்றனவோ, அவனையே பரம்பிரமமாக அறிந்துகொள் !

(8) தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தலீலா விபூதியில் நிரவதிகமகிமை யுடன் விளங்குபவன்.

(ஶ்ரு-தி) யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்யைஷ மஹிமா புவி॥ முண். 2-2-7.

(இ - ள்.) யாவனொருவன் எல்லாவற்றையுமறியத்தக்கவனாய், அவ்வவற்றின் பிரகாரங்களுடன் அறிந்தவனாயும் விளங்குகிறானோ யாருடைய அளவிறந்த சக்தியுடன்கூடிய மஹிமையானது இந்த லீலாவிபூதியென்ற இப்பிரபஞ்சத்தின்கண் தோற்றுகிறதோ அவனே பரமாத்மா.

(9) ஸகல சேதநாசேதநாந்தராத்மா.

(ஶ்ரு-தி) ய ஆத்மநி திஷ்டந், யஃ ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்।
யோ(அ)ப்ஸு திஷ்டந், ய ஆகாஶே திஷ்டந். ப்ரு. 3-7-3.

(இ - ள்.) எவன் ஜீவாத்மாவிலும், எவன் பூமியிலும் எவன் நீரின்கண்ணும், எவன் ஆகாயத்தின் கண்ணும் உள்நின்ற நிலையாய்க் காணப்படுகிறானோ அவனே ஸர்வாந்தர்யாமி.

(10) நிகில சேதநாசேதநபயாபயஹேதுவானவன்.

(ஶ்ரு-தி) யதிதம் கிஞ்ச ஜகத் ஸர்வம் ப்ராண ஏஜதி நிஸ்ஸ்ருதம்।
மஹத்பயம் வஜ்ரமுத்யதம் ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி।
பயாதஸ்யாக்நிஸ்தபதி பயாத்தபதி ஸூர்ய:।
பயாதிந்த்ரஶ்ச வாயுஶ்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம:. கட. 2-6-3.

(இ - ள்.) பிராணசப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவினிடத்தி லுண்டான அனைத்துலகமும், அவனுடைய சாஸநாதிலங்கனத்தா லென்னவருமோ என்று, எடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைக்கண்டா லெப்படியோ அப்படி

நடுங்குகிறது. அவனிடம் பயத்தால் நெருப்பு எரிகிறது, பயத்தால் சூரியன் எறிக்கிறான், பயத்தால் இந்திரனும் வாயுவு தன்றன் றொழில்களில் ஓயாது நிற்கிறார்கள்; இயமன் பஞ்சமனைப்போல ஓடுகிறான்.

(ஶ்ரு) ஏதத்ம்ருதமபயம் ஏதத் ப்ரஹ்மேதி. ஸா. 8-12.

(இ - ள்.) இதுவே மோக்ஷரூபம், நிர்பயமானது இதையே பிரமம் என்று கூறுவது.

(11) அசாதாரண அமிருதத்வ பிராப்திஹேது.

(ஶ்ரு) அம்ருதஸ்யைஷ ஸேதுஃ। முண். 2-2-5.

(இ - ள்.) ஸம்ஸாரமாகிற கடலுக்கு அக்கரையான அமிருதத்துவத்துக்கு அதாவது மோக்ஷத்துக்கு இருப்பிடமாய் இந்தபரமாத்மா விளங்குபவன்.

(12) அவனே அத்தனும் அன்னையாயும் விளங்குபவன்.

(ஶ்ரு) யோ நஃபிதா ஜநிதா யோ விதாதா. ருக். 10-82-3.

(இ - ள்.) அவனே நமக்குப் பெற்றதகப்பனும் போஷகனுமாவான்.

(13) அவன் எங்குமுள்ளவன்.

(ஶ்ரு) ஸ ஏவாதஸ்தாத் ஸ உபரிஷ்டாத் ஸ பஶ்சாத் ஸ புரஸ்தாத் ஸ தக்ஷிணதஸ் ஸ உத்தரதஸ் ஸ ஏவேதம் ஸர்வமிதி। ஸா, 7-25-1.

(இ - ள்.) அவனே கீழும் மேலும் பின்னும் முன்னும், வலமும் இடமும் எல்லாவிடத்திலும் எல்லாமாய் விளங்குகிறான்.

ஸூ - ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேஶாத்। ப்ரஹ்மஸூ. 1-2-1.

(14) சேதநாசேதநாத்மகமான விசுவமனைத்தையும் தாங்குபவன்.

(ஶ்ரு) ஸம்யுக்தமேதத்க்ஷரமக்ஷரஞ்ச வ்யக்தாவ்யக்தம் பரதே விஶ்வமீஶஃ॥ ஶ்வே. 1-8.

(இ - ள்.) ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விசிஷ்டமான சேதநா சேதந பிரபஞ்சத்தை பரமாத்மாவானவன் தாங்கி யருளுகிறான்.

(15) எல்லாவற்றிலுமிருப்பவன்.

(ஶ்ரு) ஸர்வவ்யாபிநமாத்மாநம் க்ஷீரே ஸர்பிரிவார்பிதம். ஶ்வே. 1-16.

(இ - ள்.) பாலுள் கலந்துநிற்கும் நெய்யேபோன்று பரமாத்மாவானவன் அனைத்துள்ளும் கலந்து பரந்து உளன்.

(16) அனைத்தையும் ஆளுபவன்.

(ஶ்ரு) ஏஷ ஸர்வேஶ்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷ பூதபால ஏஷ ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய.

ப்ரு. 6-4-22.

(இ - ள்.) இந்த பரமாத்மாவானவன் அனைத்தையு மாளுபவன், இவனே ஸர்வபூதங்களுக்கும் எஜமானனுகவும், பூதங்களை ரக்ஷிப்பவனுகவும் விளங்குகிறுன், அனைத்துலகங்களுக்கும் ஸாங்கரிய முண்டாகாதபடி கரைபோன்று தாங்குகிறவன்.

(17) நாம் உபாஸிக்கவேண்டி பரமாத்மா நமது ஹ்ருதயகமலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறுன்.

(ஸ்ரு) ஆத்மா குஹாயாம் நிஹிதோऽஸ்ய ஜந்தோ꞉ தை-நா. 10-1.

(இ - ள.) இந்தப் பிராணியினுடைய தஹராகாசத்தில் பரமாத்மா விளங்குகிறுன்.

(ஸ்ரு) ககநம் விசோகஸ்தஸ்மிந் யதந்தஸ்தது பாஸிதவ்ய꞉ உ-ணு. 3-1-7.

(இ - ள்.) ஸர்வோபத்திரவ நிவர்த்தகமான ஹிருதயாகாசத்தை (உபாஸகானுக்கிரகார்த்தம்) இடமாகக் கொண்ட ஸர்வேசுரனை யுபாஸிக்கவேண்டும்.

(18) உபாஸிக்குமவர்க்கு நல்நினைவைத் கொடுத்தருளுகிறுன்.

(ஸ்ரு) ஸ நோ தேவ꞉ சுபயா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து மஹா நா. 10-3.

(இ - ள்.) ஸ்ரீமந்நாராயணன் நமக்கு நல்நினைவைக்கொடுத்து நம்மை இரக்ஷிக்கிறுன்.

(19) சிதசித்விசிஷ்ட பரப்பிரமரூப ஏகவஸ்துவான பரமாத்மாவுக்கு ஜீவன் விசேஷணமாகையாலே, அவனை பரமாத்மாவின் அம்சம் என்று சீழ் 22-ல் கூறப்படுகிறது. இப்படி பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணமாயும் அதினுலேயே அவனது அம்சம் என்றும் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவைத் தனக்குச் சரீரமாயுள்ள பரமாத்மா ஒருவனே.

(ஸ்ரு) அயமாத்மா ப்ரஹ்ம (இந்த ஜீவாத்மா பிரமாம்சமே) ப்ரு. 2-5-19.

(ஸ்ரு) ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம. சா. 6-2-1.

(இ - ள்.) விசேஷணபூதனுன ஜீவாத்மாவையும் அவனை வியாபித்திருக்கும் விசேஷ்யமான பரமாத்மாவையும் சேர்த்துப் பார்க்கையில் ஒன்றேயாகையால் உண்மையாய் நாநாத்வம அதாவது வேறுபாடுகள் ஒன்றுமில்லை.

(20) விசேஷண விசிஷ்டமான பரமாத்மா ஒருவனேயாயினும், பரமாத்மசரீரமாயும் அதினுலேயே விசேஷணமென்றும் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மா, ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களாலே பரமாத்மாவினின்றும் வேறுவாய் வேறுபாடுள்ளவன். (ஏனென்றுல் ஈசுவரனுக்குள்ள ஸர்வஜகத்பதித்வ ஸர்வேசுவரத்வாதிகள் அசித்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தாவஸ்தையிலுள்ள பிரதியகாத்மாவுக்கும் கிடையாததலால்.)

ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்குமுள்ள பேதங்களாவன.

ஈசுவரன்	ஜீவாத்மா
(1) சிருட்டிக்கிறவன்	சிருட்டிக்கப்படத்தக்கவன்.
(2) நியந்தா (ஏவுகிறவன்)	நியாம்யன் (ஏவப்படத்தக்கவன்).
(3) ஸர்வஜ்ஞன் (எல்லாமறிந்தவன்)	அஜ்ஞன் (அறியாதவன்).
(4) ஸ்வாதீனன்	பராதீனன்.
(5) சுத்தன்	அசுத்தன்.
(6) கல்யாணகுணகரன்	ஹேயகுணநிதி.
(7) பதி	சேஷன் (அவனுக்குரியவன்) இவை முதலான அனேக வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

(ஸூ) அம்ஶோ நாநாவ்யபதேஶாத் அந்யதா சாபி தாஶகிதவாதித்வம் அதீயத ஏகே. 2-3-42.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய (பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள) வேறுபாட்டினுல் நாநாத்வமும் (அதாவது அவனுக்கு மிவனுக்குமுள்ள பேதங்) காண்கையாலும், ஸர்வஜீவ வியாபகத்தாலே அடியில் 21-ல் குறிக்கப்படுகிற பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் அபேதஞ்சொல்கையாலும், ஜீவன் பரமாத்மாவின் அம்சன் என்று கொள்ளத்தக்கது. சில ஆதர்வணிகள் - பிரமமே - வேடர்கள், தாஸர் என்று அபேதமாய்க் கூறுகின்றனர்.

(ஸ்ரு) மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதந:॥ ஸ-ஸ்ரீ. 15-7.

(இ - ள்.) ஸநாதநனை இவ்வாத்மா, என்னுடைய அம்சமாயிருந்துகொண்டே அநாதிகர்மமாகிற அவித்தையினுற் கட்டுண்டு தேவமனுஷ்யாதி நான்குவித சரீரங்களை ஜீவலோகத்தில் அடைகிறுன்.

(21) ஜீவனில் பரமாத்மா நெய்யினுட்சுவைபோன்று வியாபித்திருக்கும் காரணத்தால் ஜீவன் பரமாத்மாவைவிட வேறல்லனுகவும், பரமாத்மாவோ டொன்றேயாகவும் சொல்லும்படிக்கு பிரித்தெடுக்கமுடியாமல் அவனுக்கு மிவனுக்குமுள்ள ஒருமைப்பாடுயாவையெனில்.

ஜீவநு (பரப்ரஹ்மணா தத்ஸ்ருஜ்ய:)=பரப்பிரமத்தால் சிருட்டிக்கப்பட்டும்.

(தந்நியாம்ய:)=அவன் ஏவலுக்குடம்பட்டும்.

(தச்சரீர:)=அவனுக்குச் சரீரமாய் நின்றும்.

(தச்சேஷ:)=அவனுக் குரிமைபூண்டு அடிமைசெய்தும்.

(ததாதார:)=அவனைத்தனக்கு (ஆதாரமாய்) நிலையாயடைந்தும்.

(தத்ரக்ஷ்ய:)=அவனுல் காக்கப்பட்டும்.

(தத்ஸம்ஹார்ய:)=அவனுல் அவனிலேயே அடக்கிகொள்ளப்பட்டும்.

(ததுபாஸக:)=அவனைத் தன்விடுதலைக்காக உபாஸித்துக்கொண்டும்.

*(தத்ப்ரஸாதாத் சதுர்வித புருஷார்த்தலாப:)—
அவனுடைய பிரஸாதத்தால் அடையத்தக்க அறம் பொருளின்பம் வீடு என்ற நால்வகை மெய்ப்பொருளையும் அடைந்தும் வாழ்தல்.

(22) மேற் கூறப்பட்டுள்ள ஈசுவரசொரூப சுவபாவங்களை கிஞ்சிஞ்ஞனமனுஷியன் அறிவதெப்படி? ஈசுவரனுக்குக் கலியாணகுணங்கள் மாத்திரம் கூறப்பட்டுள்ளன. அவனுக்கு இயல்பாய் ஹேயகுணங்கள் ஒன்றுமில்லையாயினும் அவன் அம்சபூதனாய்ச் சரீரமாய் நிற்கும் ஜீவனுக்குள்ள ஈனகுணங்களாவது ஈசுவரனுக் குண்டாகலாகாதோ? என்றால், ஈனகுணங்கள் எப்போதுங் கிடையாது என்று 5 - வது இலக்கத்தில் கண்டதை, இரண்டு நியாயத்தால் கூறி மனுஷியன் அறியும் உபாயமுங் கூறப்படுகிறது.

பிரகிருதி (அதாவது பவுதிக சரீரம)க்குள் அகப்பட்டு அதன் வசவர்த்தியாய் அஞ்ஞனாய் நிற்கும் மனுஷியனுடைய பகுத்தறியும் ஞானமானது இயல்பாகவே மிகவும் குறுகியும் எள்ளளவும் தீர்க்கதரிசனத்துக்கு யோக்கியமின்றி ஒரு சிறுகூட்டுக்குள் அடைபட்டிருக்கும் மின்மினிப் பூச்சிபோல், இந்திரியாதிகளால் பிறக்கும் அறிவையன்றி யநுமானம் முதலியவற்றால் ஈசுவர சொரூப சுவபாவங்களை யுணர்வது மிகவரிதா யிருக்கின்றது; ஆயினும் மனிதன் இவ்வுலகத்தில் நாடோறும் பழகுகிற இவன் அநுபவத்தை முன்னிட்டு அதன்வழியாகவே நெடுந்தூரம் எட்டி ஈசுவரனை ஊகித்தறிந்து உய்யும்படி செய்யவேணுமென்றும், அதாவது, இவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதைக்கொண்டே தெரியாததையும் அறியும்படி செய்ய எத்தனித்துப், பெற்றதாயினும் மிக்க அன்புள்ள சுருதியானது இச்சிவான்மாவைப் பார்த்து ஈசுவர சொரூப சுபாவங்களை யுபதேசிக்கிறது.

எத்தனை தூரம்வரையில் மனிதன் உணர்ச்சி எட்டக்கூடுமென்பதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

1. காரியத்தின்கண் எக்குணங்கள் காணப்படுகின்றனவோ அவைகாரணத்தின்கண் சமமாயாவது அதிகமாயாவது விளங்கவேணுமே தவிர காரியத்தில் விளங்குவதைவிட காரணத்தில் குறைவா யிருக்கமாட்டாது.*

ஸூ. ததநந்யத்வமாரம்பணசப்தாதிப்ய:. 2-1-15.

ஸ்ரு. ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம். சாம். 6-8-7.

2. ஏகதேசாம்சத்தில் என்னென்ன லக்ஷணங்கள் அமைந்திருக்கின்றனவோ அவைகள், அதன்மொத்தத்தில் பூரணமாய் விசேஷமாய் விளங்குமேயொழிய அம்சத்தினைவிட மொத்தத்தில் குறைவாயிருக்கமாட்டாது.

---

* இங்கு கூறிய காரணகாரியம் வெற்றிலையும் சுண்ணும்பும், சேர்ந்தால் சிகப்பாவது போல் உண்டாகும் பரிணாம காரியமல்ல.

ஸூ. க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்தாவையர்த்யாதிப்ய꞉. 2 - 3 - 42.

ஶ்ரு. அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம்.

ஆனதுபற்றி இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு உட்புகுந்து சோதித்துபார்க்குமளவில் ஈசுவரன் இந்தச் சேதனவர்க்கத்தைத் தானே உபாதாநகாரணமாய் நின்று, தன்னிலே தோற்றுவித்துத் தானும் அவனுக்குள்ளே அந்தர்யாமியாய் (சமுத்திரத்தில் முழுகிக்கிடக்கு குடங்களில் நீரானது உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்து நிற்பதுபோல) அவனுக்கு ஆத்மாவாயும் விளங்குகிறான்; ஈசுவரன் தானாகிற பூரணத்தில் சீவன் இவ்வாறு ஓர் ஏகதேசாம்சமாய் (குடத்துண்ணீர்போலும் ஊசிக்காதின் துவாரத்தினுள் ஆகாயம்போலும்) தன்னிற் பிரியாது நிற்குபடிசெய்து மிருப்பதால் காரியமான இந்தச் சேதநனிடத்தில் சாதாரணமாய்க் குறைந்து நிறைவின்றி விளங்குகிற ஞானம், சக்தி, பலம், ஐசுவரியம், வீரியம், தேசு, இன்பு, தண்மை, அளி, பொறை, முதலிய மேற்கூறின நற்குணங்கள் அனைத்தும் காரணமான ஈசுவரனிடத்தில் சம்பூரணமாய் உண்மையாகவே அளவின்றி யமைந்து, எஞ்ஞான்று மொழிவற நிறைந்து விளங்குமென்று எல்லோரும் அறிந்து ஒப்புக்கொள்ளலாகும்; அன்றியும் சேதநனுக்கு ஆகந்துகமாய் சரீரசப்பந்தத்தால் நேர்கிற சாரீரக சுவபாவங்களான, பசி, தாகம், மூப்பு, இறப்பு, பிறப்பு, ப்பிணி, நித்திரை, தீவினை, துன்பம், முதலிய ஈனகுணங்கள் அனாதி துஷ்கர்மத்தால் கட்டுண்டிருக்கிற சீவனிடத்தில் மாத்திரம் காணப்படுமேதவிர, எஞ்ஞான்றும் கர்மவசியனாகாத ஈசுவரனிடம் அணுவளவும் காணப்படமாட்டாது. இவைகள் சீவனுக்குங்கூட ஸ்வரூப பிரயுக்தமன்று; என்றும் யாவரும் அறியத்தக்கது.

ஸ்ம்ரு. புருஷ꞉ ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந்।
காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு॥ ஶ்ரீ-கீ-13, 21.

(இ-ள்.) ஜீவாத்மாவானவன் பிரகிருதியான தனது சரீரத்திற் கட்டுண்டிருப்பதால், போக்யரூபமான பிரகிருதியின் சப்தாதிகுணங்களை (இன்பதுன்பங்களை) அனுபவிக்கிறான்; அன்றியும் உத்கிருஷ்ட நிக்ருஷ்ட யோநிபேதங்களில் பிறப்பதற்குங்கூட மேற்படி சத்வரஜஸ் தமஸ் என்கிற முக்குணங்களுடன் அவன் எப்பொழுதும் கூடியாடுவதே காரணம்.

ஶ்ரு॥ அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி॥ ஶ்வே-தா॥4-6.

(இ-ள்.) மற்றவனான ஈசுவரன் (இந்த பவுதிக சரீரத்துள் ஜீவனுடன் வஸித்தபோதிலும்) சரீரசம்பந்தமான இன்பதுன்பங்களை யநுபவிக்காமல் உதாஸீனனாய் விளங்குகிறான்.

முக்தன் ஆவது எப்படியெனில்.

(1) அந்தக்கரணத்தைக் குடிகொண்ட அவா வற்றுப்போகவேண்டும்.

(ஶ்ரு) யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யேऽஸ்ய ஹ்ருதி ஶ்ரிதா꞉।
அத மர்த்யோऽம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஶ்நுதே க. 2-6-14.

(இ - ள்.) ஜீவாத்மாவினுடைய ஹிருதயாசயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் காமங்கள் எல்லாம் ஒழிந்து போனபோது, இறக்கும் தன்மையைப்பெற்ற இந்த ஜீவன் அமிருதனாய் அதாவது நாசமில்லாதவனாய் ஆகிறான், நிரதிசய பிரம்மானந்தானுபவத்தைப் பெறுகிறான்.

(2) இதயத்தில் முடிபோட்டிருக்கும் அகங்கார மமகாரங்கள் அற்றுப் போகவேண்டும்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯𑌃।
𑌅𑌥 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 𑌕𑌠. 2-6-14

(இ - ள்.) இந்த ஜீவனுடைய ஹிருதயத்திலுள்ள ராகத்துவேஷ அகங்கார மமகார முடிச்சுகள், எப்போது அறந்து அற்றுப்போகின்றனவோ, அப்பொழுது மரண ஸ்வபாவத்தைப்பெற்ற இச்சீவன் அவிநாசியாகிறான். இத்தனையே தான் இவ்வாத்மாவுக்கு உபதேசிக்கத்தக்க பாகம் (அதாவது இவ்வளவே சீவன் அறியவேண்டுவது.)

(3) பரமாத்மாவை யாராதிக்கவேண்டும்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌯 𑌈𑌶𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌦𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌦𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌹𑌵𑌿𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌮. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 4-13.

(இ - ள்.) இவ்வுலகத்திலுள்ள இரண்டுகால் நாற்கால்சந்துக்கள் முதலிய அனைத்துச் சீவன்களையும், எவன் ஆளுகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுவரனை ஸ்ரீமந் நாராயணனைக்கொண்டாடு ஸர்வவித ஆராதந கைங்கரியங்களையும் சமர்ப்பிப்போம்.

(4) அவனைச் சரணாகதியடையவேண்டும்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 । 𑌤𑌂 𑌹 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 6-18.

(இ - ள்.) முதலில் சதுர்முகனைச் சிருஷ்டித்து யாவன் அவனுக்கு வேதங்களைக் கற்பித்துக்கொடுக்கிறானோ, அன்றியும் இந்த ஜீவாத்மாவினுடைய புத்தி (அஞ்ஞானம் நீங்கி) ப்பிரகாசிக்கும்படி செய்பவனோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுவரனை - முமுக்ஷுவான நான் சரணாகதியடைகிறேன்.

(5) அவனைச் சேதநாசேதநங்களினின்றும் பிரித்து அறியவேண்டும்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌦𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 । 𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌹𑍇𑌨𑍍𑌮𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌦𑌿𑌵𑍇𑌷𑍀𑌕𑌾𑌂 𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣। 𑌕𑌠. 2-6-17.

(இ - ள்.) கட்டைவிரலளவாய்க் கூறப்படுகிற அந்தர்யாமியானபரமாத்மா ஸர்வஜநங்களுடைய ஹிருதய கமலத்திலும் வாசஞ்செய்கிறான். அந்தப் பரமாத்மாவை அவனுக்குச் சரீரபூதனான சேதநனைவிட வேறென்று (அதாவது இச்சீவாத்மாவுக்கு ஆதாரமாயும் நியந்தாவாயும் சேஷியாயும் வேறுபட்டிருக்கிறானென்று) பகுத்து அறியவேண்டும்.

(6) ஸித்தையே நோக்குற்று நிற்றல்வேண்டும்.

(ஶ்ரு-தி) புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி꞉ । க௦. 1-2-11.

(பொ-ள்) பரம புருஷனான ஸ்ரீமந்நாராயணனைவிட உத்தமமான பிராப்யம் வேறில்லை, உபாயமும் வேறில்லையென்று அவனையே நோக்குற்றிருக்கக்கடவது.

(7) உபாஸ்யனான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒடுங்கவும், மற்ற வியாபாரங்களெல்லாம் ஒடுங்கிப்போகவே, அவனைச் சேர்வதென்று கொல்! என்றும், ஆக்கைவிடும் பொழுதையும் எதிர்பார்த்திருக்கிறான்.

(ஶ்ரு-தி) அஶ்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர்முகாத் ப்ரமுச்ய । தூத்வா ஶரீரமக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகமபிஸம்பவாமி. ஸாந்தோ. 8-13-1.

(இ-ள்.) குதிரையானது தன் சரீர ரோமங்களைச் சிலிர்த்துதறுவதுபோல் முன் செய்த தீவினைகளை உதறிவிட்டு, இராகுவால்பிடிபட்ட சந்திரன் மோக்ஷணமானதும் சுத்த மண்டலமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோலே, துஷ்டமான சரீரத்தை உதறி விட்டுவிட்டு கிருதார்த்தாத்மாவாய், நித்யமாயுள்ள பகவல்லோகத்தை அடைகிறேன். (என்று உற்சாஹத்துடன் கூறுவது.)

மேற்சொல்லிய உபாயங்களாலும் பகவதநுக்கிரகத்தாலும், பூர்வோத்தராகங்கள் கழிபடவே பிராரப்த சரீரமானது விடும்பொழுது இவன் அர்ச்சிராதிகதியைச் சேரும்படி, இவனுபாஸித்த எம்பெருமானே தலைக்கட்டி வைக்கிறான்.

8. பவுதிகசரீரத்தினின்றும் விடுபடுகிறன்.

(ஶ்ரு-தி) அத ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே. ஸா. 8-3-4.

(இ-ள்.) உபசாந்தனான இந்த உபாஸக ஜீவாத்மா, இழிவான இப் பவுதிக சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பி, ஸ்ரீ வைகுண்ட நிகேதநனான பரமாத்மாவை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபயுக்தனாகிறான்.

எப்படிச் செல்லுகிறானென்று விவரிக்கப்படுகிறது. ஈசுவரனநுக்கிரகத்தால் பரமபதமார்க்கத்தின் பிரகாசமுண்டாய் இதய குகையைவிட்டு வெளிப்பட்டு மூர்த்தாவில் உயரச்செல்லுகிற ஏகநாடியின்வழியே மேலே சென்று அர்ச்சிராதிகதியிற் சேர்கிறான். அர்ச்சிராதியென்றால் - அர்ச்சிஸ்ஸையாதியாகவுடைய தேவபதம், தேவயாநம், பிரம்மபதம்என்றும் சொல்லப்படுவது. அதில்; (1) அர்ச்சிஸ், (2) அஹஸ்; (3) சுக்லபக்ஷம், (4) உத்தராயணம்; (5) ஸம்வத்ஸரம்; (6) ஆதித்யன்; (7) சந்திரன்; (8) மின்னல்; (9) அப்பால் அமாநவன் என்ற அதி தேவதாவிசேஷங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற் சேர்க்குமவைகள். அவர்களால் அழைத்துக்கொண்டு போகப்படுகிறான்.

(10) அர்ச்சிராதிகதி.

(ஶ்ரு-தி) ஸூர்யத்வாரேண தே விரஜா꞉ ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருத꞉ ஸ புருஷோ ஹ்யவ்யயாத்மா. மு-ண்ட. 1-2-11.

(இ - ள்.) (ஸந்நியாஸிகள்) எல்லாப்பாவங்களையு முதறிக் கழித்துவிட்டு சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு, எந்த ஸஹஸ்ரஸ்துண நிர்மிதமாய் திடமாய் நித்தியமாய் என்றுமழியாத ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திவ்ய பர்யங்கத்தில் ஹேயப்ரத்தியநீகனும் ஸதைகரூபனும் திவ்ய விக்ரஹயுக்தனுன பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறனே, அப்படிப்பட்ட பரம புருஷன் ஸமீபத்தைச் சேருகிறார்கள்.

(11) அப்பால சூக்ஷ்ம சரீரவி சிலேஷமுண்டானவாறே முன்பு அந்ருத திரோஹிதமாய்ப் போயிருந்த அபஹத பாப்மத்வாதி அனந்தகுணங்கள் வெளிப்படத் தோற்றுகின்றன.

அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

(ஶ்ரு) யஆத்மா அபஹதபாப்மாவிஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோவிஜிகத்ஸோபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:. ஶா. 8-7-1.

(இ - ள்.) இந்த ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபனுன ஆத்மா ஸமஸ்த பாபங்களினின்று நீங்கினவன், நரைதிரை இல்லாதவன் மரணத்துக்குட்படாதவன், சோகநிவர்த்தியுள்ளவன், பசிதாகமில்லாதவனுமாய், தவிர்வில்லாத ஆவலையும், முடிக்கும்படியான ஸங்கல்பத்தையும் உடையவன்.

அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் முக்தாத்மா செல்லுகையில், அர்ச்சிஸ் என்ற அதி தேவதை, அகஸ்என்ற அதிதேவதையினிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க அங்கிருந்து சுக்லபக்ஷத்துக்கும், அங்கிருந்து உத்தராயணத்துக்கும், அங்கிருந்து ஸம்வத்ஸரத்துக்கும், அங்கிருந்து ஆதித்யனுக்கும், அங்கிருந்து சந்திரனிடத்திற்கும், அங்கிருந்து மின்னலுக்குஞ்சென்று, போகையில் நேரிடும் அக்நிலோகம், வாயுலோகம், வருணலோகம், இந்திரலோகம், பிரஜாபதிலோகம் இவைகளைத் தாண்டிக்கொண்டு கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆதிவாகிகர்களின் ஸத்காரங்களை யாங்காங்கு பெற்றுக்கொண்டு, ஆவரணங்களையும் பிரகிருதியையுங் கடந்து பிரமலோகம் (ஹிரணியகர்ப்பலோகம்) சென்றால், அங்கு ஆரம் என்றமடுவும் தாண்டுகிறன், யேட்டிஹா என்றபொழுதுகள் அவனைக் கண்டு விலகியோடுகின்றன; அப்பாற் சென்றுபோகையில் விரஜாநதியைக் காண்கிறன்.

11. விரஜாநதியைத் தாண்டுதல்.

(ஶ்ரு) ஸஏதம்தேவயாநம் பந்தாநமாபத்ய ஆகச்சதிவிரஜாம்நதீம் தாம் மநஸாத்யேதி கௌஷீ. 1-4.

(இ - ள்.) இந்த தேவயானத்திற்செல்பவன், விரஜை என்ற பெயருடைய நதிதீரம் அடைந்து அதில் நீராடி அப்பாற் செல்லுகிறன்.

அப்பால் இல்யஃ என்ற விருக்ஷமும், ஸாலஜ்யம் என்ற ஸம்ஸ்தானமும், அபராஜிதமென்ற அரண்மனையும், இந்திரன் பிரஜாபதியாகிற இருவர்வாயிற் காப்போரும், விபு என்ற ஸபாஸ்தலமும், அதனுள் விசக்ஷணம் என்ற -ன்று மாஸநமும் அமிதவுஜஸ் என்ற பர்யங்க சமீப முதலானவைகளையுந்தாண்டிப் போய்ச் சேருகிறனென்று விரிவாய் கவுஷீதகீ யுபநிஷத்தில் ஸவேக்ஷசாயு

ஈது. இதையும் இதன் விபரத்தையும் ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதபாஸ்கரத்தில் தெளிவாய்க்கண்டு கொள்ளலாம்.

12. விரஜாநதீஸ்நாநமானபின்பு அமாநவகரஸ்பர்சம் உண்டாகிறது.

(ஶ்ரு-தி) தத்புருஷோऽமாநவ: ஸ ஏதான் ப்ரஹ்ம கமயதி — ஹா. 10-1.

(இ - ள்.) அமாநவன் என்ற பகவத்பாரிஷதன் இந்த முக்தஜீவாத்மாக்களை பரம்பிரம்மஞன நாராயணனைச் சேரும்படி உபசரிக்கிறன்.

அப்பால் திவ்யசூரிபரிஷத்தால் நிறைந்து விளங்கும் திவ்யமண்டபத்துள் நுழைந்து சென்று ஸ்ரீ, பூமீ, நீளாஸமேதஞன ஸர்வேசுவரனைக்கண்டு திருவடி தொழுகிறன்.

13. புருஷோத்தமனைக்கண்டு திருவடிதொழுதல்.

(ஶ்ரு-தி) ஸ ஏதஸ்மாஜ்ஜீவகநாத் பராத்பரம் புரிஶயம் புருஷமீக்ஷதே.
ப்ர ஶ்நா. 5-5.

(இ - ள்.) முக்தஞன ஆத்மா, இந்த தேஹமாகிற பாரத்தைத் தூக்குகிற தேஹியைவிட சுத்த ஆத்ம தத்துவத்துக்குப் பரமாய், ஸர்வஜீவ ஹிருதய கமலாந்தர்வர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் (தான் உபாஸித்த) நிருபாதிக புருஷ சப்தவாச்சியனுய் பகவானுனபரவாசுதேவனையே கண்டு ஸேவிக்கிறன்.

(14.) அவனைக்கண்டு திருவடி தொழுததும் ஸர்வகர்ம விநிர்முக்தனுய், எம்பெருமானுடைய சமீபத்திற்சென்று ஸ்துதிப்ரணமாஞ்சலியுடன் ஏத்தி தனதுபிதாவாகிய பகவானுடைய உத்ஸங்கத்தில் ஏறியுட்கார்ந்துகொண்டு அவனுல் ஆலிங்கனம்பண்ணப்பட்டு ஒருவர்க்கொருவர் ஆலோகன ஸாபநங்களுண்டாய் ஸ்வரூப ரூபகுணவிக்ரஹங்களினநுபவமு முண்டாகின்றன.

(ஶ்ரு-தி) யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் । ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி — முண்ட. 3-1-3.

(இ - ள்.) பிரமதர்சியான முக்தாத்மா, தேஜோமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனுய், ஜகத்தைப்படைத்தாளுமவனுய் உபாதாநகாரண பூதனுய், நிருபாதிக புருஷசப்த வாச்சியனுன பரம்பிரம்மமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீபரவாசுதேவனை (பிரமதரிசியான முக்தாத்மா) எப்போது கண்ணுரக்காண்கிருனே அப்பொழுதே புண்யபாவங்களையும், பிரகிருதிவாஸனையையும் அடியுடன்போக்கி, முற்கூறிய அபஹதபாப்மத்வாதி அஷ்டகுண லக்ஷணத்தாலே கூடின பிரும்மரூபத்துடன் விசேஷ ஸாம்யாவஸ்தையை அடைகிறன்.

(ஸ்ம்ரு) இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: ।
ஸர்கேऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச — ப-கீ. 14-2.

(ஶ்ரு — ள்.) இனி சொல்லப்படுகிற ஞானத்தை யடைந்து, என்னைப்போன்று எண்குணத்துடன் சமானராய், மற்றவரைப்போல் சிருஷ்டியில் பிறக்காமலும், பிர

ளயத்தில் நசிக்காமலும் நித்திய விபூதியை யநுபவித்துக்கொண்டு பேறு வர்கள்.

(15.) பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதி யதிசயத்தாலே கரைகடந்து களித்தல்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍 𑌰𑌮𑌮𑌾𑌣𑌃। உபா. 8-12-3.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍
𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇𑌯 𑌏𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇। உபா. 8-12-5.

(இ - ள்.) இந்த உபஸத்தாவான (பரமாத்மாவைச் சேர்ந்த) முக்தாத்மாவானவன் பரமாத்மாவைப் பூர்ணாநுபவஞ் செய்துகொண்டு அவனுடன் இடைவிடாது யதேஷ்டமான போகங்களை யநுபவிக்கிறான்.

தேஹ சரீரேந்திரியப் பிராண விலக்ஷணனான ஆத்மா, (தன் பூர்வகர்மத்தால் வந்திருந்த அநிருதாதிகளை யுதறிக்கழித்துவிட்டு) ஸ்வாபாவிகமான ஞானத்தாலே ஸ்ரீ வைகுந்தத்தில் அநந்தாநந்தாநுபவத்தைச் செய்துகொண்டு வாழ்கிறான்.

(16) இப்படி அகாலகால்யமான திவ்ய பரம பதத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸர்வப்ரகார கைங்கரியத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவன் எஞ்ஞான்றும் மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகரிலே ஆனந்தமாய் விளங்குகிறான்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍. 𑌸𑍂. 4-4-12.

(இ - ள்) இந்த முக்தனானசேதநன் முன்பு மறைபட்டுப்போயிருந்திப்போது வெளிப்பட்டு நன்றாய் விளங்கிய அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையுடையவனாய் அநவதிகாதிசயாநந்த பிரசுரமான (பரப்பிரம,) புருஷோத்தமனை அநுபவிக்கிறான் ஸ்ருதிபிரமாணத்தால் அவன் ஒருக்காலுந் திரும்புவதில்லை, ஒருக்காலும் லீலாவிபூதிக்குத் திரும்புவதில்லை.

(𑌶𑍍𑌲𑍋) 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃।
𑌅𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌃॥

(இ - ள்.) திங்களுங் கதிரவனும் சென்று சென்று திரும்புகிறார்கள்; பன்னீரக்ஷரமுள்ள மந்திரத்தை யறிந்தவர்கள் என்றும் வைகுந்தமாநகர் விட்டு மீளுவதில்லை.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯
𑌤𑍇, 𑌨𑌚𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇, 𑌨𑌚𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇. உபா. 8-15.

(இ - ள்.) இவ்வாறு ஆயுள் முடிவுவரையில் இவ்வுலகில் இல்லறம்வழுவாது நடாத்திவந்து முடிவினில் சரீரத்தை வீழ்த்தி, உபாஸகனானவன், பரமபதம்சென்று அநவதிகாதிசயாநந்தரூப பரப்பிரமனான புருஷோத்தமனை குணாநுபவஞ் செய்துகொண்டு ஆநந்திக்கிறான்; ஈச்வரேச்சையாலாவது ஸ்வேச்சையா

ஸாவது கர்மவசத்தாலாவது பிராகிருத போகத்தில் இச்சைகொண்டு ஸம்ஸார சக்கிரத்துள் அகப்பட்டு இந்த லீலாவிபூதிக்கு ஒருக்காலுந் திரும்புவதில்லை. மீண்டு திரும்புவதேயில்லை.

முமுக்ஷுவானவன் ஈசுவரனை பக்திசெய்யும்வகை யினி கூறப்படுகிறது.

V. உலகத்தின்கண் மனுஷியர்களை யுண்டாக்கி, அவர்களை (தலைவன், தலைவி,) (தந்தை மகன்,) பொன் பொருள் முதலிய எல்லாவற்றிலும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்புபூண்டு கட்டுண்டு களிக்கும்படி ஸர்வஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேசுவரன் செய்திருப்பதின் காரணம் என்னவெனில், அன்பு இன்னதென்றும் அதைப்பழகுவ தின்னவாறு என்றும் காட்டிக்கொடுத்து, இதில் தேறினபின் ஸர்வகர்மஸமாராத்யனான தன்னிடத்தில் அந்தபக்தியைச்செய்யும்படி திருப்பிக்கொள்ளவேணும், என்று அவன் ஸங்கல்பம்.

(ஶ்ரு) ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி ।
ஆத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி। ப்ரு. 2-4-5.

(இ - ள்.) உலகத்தில் புருஷன், ஸ்திரீ, மகன், பொருள் என்ற இவர்கள் என் ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கின்றனர், நான் அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்துக்காக ஏற்பட்டிருக்கிறேன் என்று ஒருவரும் எண்ணக்கூடாது. ஆனால் 'நம்மால் ஆராதிக்கப் பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாநுஸாரமாய் நடந்து அவன் ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக'; அவன் சங்கற்பமாவது - இவ்வுலகத்தின்கண் பந்துமித்ராதிகளான வழிகளில் அன்பைப் பயின்று வரவரத்தேறினதும், அந்த பக்தியை இடைவிடாது தன் பக்கலிலேயே திருப்பிக்கொள்ளவேணும் என்பதுதான். மனுஷியனல்லாத மற்றைத்தாழ்ந்த ஜாதிகளான விலங்கு பட்சி முதலிய பிராணிகள் தத்தம் குஞ்சு குட்டிகளிடத்தில் வைக்கும் அன்பானது சொற்பகாலமுள்ளதாயும் பிறகு மறக்கத்தக்கதாயும் தோற்றுகிறது. ஆனால் உயர்ந்தஜாதியான மனுஷியனோ வென்றால் வர வரப்பயின்றவனாதலால் வெகுநாள்மறக்காமல் தன் பிள்ளை குட்டிகளிடம் திடமாய் அன்புவைக்கிறான்

VI. ஈசுவரனும் ஜீவனும் தத்துவத்தில் வஸ்து ஏகமாய் அதாவது விசேஷணவிசேஷ்யமாயிருந்தாலும், விசேஷணமாகிற ஜீவனைத்தனித்துப்பார்த்து அவனுக்குள்ள ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை வேறே எடுத்துக்கூறியும், விசேஷ்யமான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை வேறேயாய் எடுத்துக்காட்டியுமிருக்கிறது. எஞ்ஞான்று மிவ்விருவருக்குமுள்ள நீங்காச் சம்பந்தமானது சாதாரண மநுஷிய ஹிருதயத்துக்கு எட்டுவதருமையாயிருப்பதுபற்றி பூர்வாசாரியர்கள், அவர்கள் நாடோறும் பழகும் பரஸ்பர சம்பந்தமுள்ள லவுகிக திருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு பலவாறாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றனர். ஜீவேசுவரர்களுக்கு உள்ள இச்சம்பந்தம் இன்று நேற்று உண்டானதல்ல. அநாதியாய் ஜீவேசுவரர்கள் உள்ளநாளாய் இயல்பாகவே இடைவிடின்றி எக்காலத்துமிருந்தும் ஜீவாத்மாவுக்கு அவித்தையினால் மறைபட்டுத் தோற்றாமலும் அவனாலறிந் தொப்புக்கொள்ளப்படாமலும் போயிருக்கிறது. எப்படியெனில் வெகுநாளாய் தன் இளம்பிரா

யத்திலே நெடுந்தூரம் தேசாந்தரம் போய்விட்ட தனது பிதாவை மறந்துபோயிருக்கையில், அவன் திரும்பத் தனதுதேசத்துக்குவந்தால் அவனேக்கண்டு தன் பிதாவென்று தெரிந்துகொண்டு நடுவில் வெகுகாலம் மறந்திருந்த துக்கமும் தீர்ந்து அவனுடன் கூடி இன்புறுவதுபோல. இதிலிப்போதுகூறிய பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள பரஸ்பர ஸம்பந்தம் எப்படிப் புதிதாயுண்டானதல்லவோ, நடுவில் மறந்துபோய் திரும்ப அறிந்துகொள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்போலவே ஜீவேசுவர சம்பந்தமும். அன்றியும் மற்ருேர்திருஷ்டாந்தம்-பூமியில் புதைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கும் தன்தனத்தை மறந்துபோனவன் அந்தக்ஷேத்திரத்தின் மேலேயே நாடோறும் நடந்துபோய்க்கொண் டிருந்தாலும் அதை யறியமாட்டாமல், பிறகு பிறரால் தெரிவிக்கப்பட்டு அதை யெடுத்துக்கொண்டு தனக்கு அதிலுள்ள சம்பந்தத்தை நாட்டுகிருன்; அதுபோல.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌅𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿
𑌸𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌅𑌹
𑌰𑌹𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨
𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌃॥ 𑌛𑌾. VIII. 2. 3.

(இ-ள்.) அது எப்படியெனில் — புதையலிருக்கு மிடத்தை யறியாதவர்கள்நாடோறு மதன் மேலேயே நடந்துலாவித் திரிந்தாலும் அப்புதையலிருப்பை யறியமாட்டார்களோ, அப்படியே இப்பாரிலுள்ள சகலப்பிரஜைகளும் நாடோறும் (ஹிருதயாகாசவாசியாகிய) பரமாத்மாவினிடம்சென்றும் கூடியும் அவனுல் கட்டிக்கொள்ளப்பட்டும், அவனிடத்திலேயே ஏகமென்னலாம்படி வாசமாயிருந்தாலும், அப்பரமாத்மாவை யறிகிருர்களில்லே, ஏனென்ருல் அநாத்ய வித்யாகாமத்தினுல் மூடப்பட்டிருக்கிருர்கள்.

(𑌸𑍂) 𑌅𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍. IV. 4. 4.

(இ - ள்.) முக்தனுன பிரத்தியகாத்மாவானவன் தனக்கு ஆத்மரூபனுன பரமாத்மாவுக்குத்தான் சரீரமாகையால், அவனேவிட நான் வேறன்றென அவனுடன் ஸாதாமியத்தை யடைந்து பரப்பிரம்மத்தை-யதாவது அவன் கலியாண குணங்களே யநுபவிக்கிருன்—தன் ஆத்மா பரமாத்மாவையே ஆத்மாவாக வுடையதென்று அறியப்பட்டபடியால்.

ஆனதுபற்றி ஜீவேசுவராளுக்கு பரஸ்பரமுள்ள சம்பந்தமானது மத்தியகாலத்தில் மறந்து திரோஹிதமானுலும் சம்பந்தமாத்திரம் ஒருக்காலும் அழிந்துபோயிருக்கவில்லே. அப்படிப்பட்ட ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரியாத, என்றுமுள்ள சம்பந்தத்தைத்தான் அடியில் வருகிறபடி ஒன்பது விதமாய் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

நவவிதசம்பந்தம்.

(1) ஈசுவரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்றும் உள்ள மேற்படிச் சம்பந்தத்தையறிந்து அவனிடத்தில் பக்திசெய்வது எந்தப்பிரகாரத்தாலே என்று விசாரிக்கும்போது, சம்பந்தம் ஒன்றேயாயினும் மனு

ஷியனுடைய புத்திக்கு எட்டும்படியாய் உலகத்தில் அனுபவஸித்தமாயுள்ள அனேகவித சம்பந்தங்களை (அதாவது ஒன்றையொன்று அன்புடன் பற்றிநிற்றலை) ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருப்பவைகளில் முக்கியமாய் உள்ளது ஒன்பதுவித சம்பந்தம். அதாவது ஒன்பதுவிதத்தில் அவனைவிட்டு ஆத்மாபிரிந்து நில்லாமையையும், ஆத்மாவை விட்டு பரமாத்மா வேறுபட்டுப் பிரிந்து நில்லாமையையும், கண்டு தெளிந்து ஈசுவரனிடம் நீங்காத பரமபக்தியுடன் அன்புபற்றிநிற்றல். அவை வருமாறு.—

(1) [Grantha script verse line 1]

[Grantha script verse line 2]

ஈசுவரன்	சித்
(இ-ள்.) (1) பிதா (விசேஷ்யம்)	புத்திரன் (விசேஷணம்)
(2) ரக்ஷகன் (காப்பவன்)	ரக்ஷ்யன் (காக்கப்படத்தக்கவன்)
(3) சேஷீ (உரிமையுடையான்	சேஷன் (உரியன்)
(4) பர்த்தா (தாங்குபவன்)	பார்யா—(தாங்கப்படத்தக்கவன்)
(5) ஞேயஃ (அறியப்படுமவன்)	ஞாதா (அறிபவன்)
(6) சுவாமி(பொருளையுடையான்)	ஸ்வம் (சொம் அல்லது பொருள்)
(7) ஆதாரஃ (தாங்கும்பொருள்)	ஆதேயம் (தாங்கப்படும்பொருள்)
(8) ஆத்மா (சரீரி)	சரீரம்.
(9) போக்தா (அநுபவிப்பவன்)	போக்யம் (அனுபவிக்கப்படும்பொருள்)

(1) விசேஷண விசேஷ்ய ஸம்பந்தம். பிதா புத்திரஸம்பந்தம் (அதாவது மட்குடத்தில் கருமையும் துணியில் வெண்மையும் விசேஷணம்; குடமும் துணியும் விசேஷியம்) அது போல் ஈசுவரனும் ஆத்மாவும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர்விலகி நிற்கவொண்ணுமை.

(ஶ்ரு) [Grantha script] 2-5.

(இ-ள்.) ஈசுவரன் நமக்கு ஸர்வவித பந்துவாயும் நமது தகப்பனுயும் நம்மை நியமிப்பவனுயுமிருக்கிறவன்.

(ஸ்மு) [Grantha script] ஸ-கீ-9-17.
[Grantha script] ஸ. கீ. 14-4.

(இ-ள்.) இந்த சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத்துக்கு நானேபிதா, தாய், போஷிப்பவன் மற்றும் பாட்டனும் ஆகுபவன். நானே விரை போட்டுமுளைப்பிவிக்கும் தகப்பனுமாவேன்.

(2) ரக்ஷ்ய ரக்ஷகஸம்பந்தம். காக்குங்கடமையுள்ளவன் ஈசுவரன்; களைகண் மற்றிலேன் என்று அவன் காத்தலையே எதிர்நோக்கி யிருக்குமவன் ஜீவன்.

(ஶ்ரு) [Grantha script] 1-1-1.

(இ-ள்.) பிரபஞ்சமனைத்தையும் படைத்துக் காப்பவனவனே.

•(ஶ்லோ) [illegible] விஷ். I. 22-39.

(இ - ள்.) இந்த ஜகத்தை ஜனார்தனனை ஸ்ரீவிஷ்ணுவே காப்பவனும்.

(ஶ்ரு) [illegible] ஶ்வே. 4-15.

(இ - ள்.) அவன்சமயத்தில் எல்லா உலகங்களையும் பாதுகாப்பவன்.

(3) சேஷசேஷிஸம்பந்தம்.) ஈசுவரனுடைய திருவுள்ளத்தின் ஸங்கல்பாநு குணமாய் அவனுக்கே இஷ்ட விநியோகார்ஹமாய் (மனுஷியனுக்கு அவனுடைய கைகால்கள் போன்று) நிற்கும் ஜீவன், சேஷன். இச்சீவனைத் தனக்குரிமையாயுடைய ஈசுவரன், சேஷீ.

(ஶ்ரு) [illegible] கட. 3-13.

(இ - ள்.) ஞானத்தை-மஹானென ஆத்மாவினிடத்தில் ஒடுக்கவேண்டும்; இந்த ஆத்மாவை ஆநந்தரூபியாய் சேஷியான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒடுக்கவேண்டும்.

(ஶ்ரு) [illegible] ப்ரு. 3-7-23.

(இ - ள்.) அந்த பரமாத்மாவே, ஜீவாத்மாவை உள்நின்று இயக்குகிறான்.

ஶ்லோ॥ [illegible] கீ. 6-30.

(இ - ள்.) அந்த பக்தனுக்கு நான் எப்பொழுது மில்லாமற் போவதில்லை. அவனும் எனக்கு இல்லாமற்போவதில்லை அதாவது அவனும் நானும் என்றும் ஒன்றுபட்டு விலகாமல் பொருந்தி நிற்போம்.

ஶ்லோ॥ [illegible] கீ. 9-4.

(இ - ள்.) எல்லா பிராணிகளும் என்னிடத்தில் விளங்குகின்றன.

(4) பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தம். இச்சம்பந்தம், நெருப்பைவிட்டுப் பிரியாத நெருப்புப்பொறி எப்படியோ, அப்படி ஈசுவரனைவிட்டு அவன் அம்சபூதனாய் வேறுபடாமல் ஜீவன் தோற்றுவன் என்றும், மொத்தத்திலடங்கிய அதன்கூறுபோன்று ஈசுவரனில் ஜீவன் வஹிக்கப் பட்டுளன் என்றும், காட்டுவது. இச்சம்பந்தம் இன்று நேற்று உண்டானதல்ல; ஈசுவரனுள்ள நாளாக எஞ்ஞான்றும் உளது. ஈசுவரன் பர்த்தா. அவனுக்கு அங்கமான சேதநா சேதநாத்மக பிரபஞ்சம் பார்யா. ஒருவனுயிருந்த பரமாத்மாவே தன்னுடன் ஒன்றுபட்டுப் பிரித்தெடுக்க முடியாதபடி யொன்றேயெனலாம்படியிருந்த சித சித் பிரபஞ்சத்தை, தன்னையே இருபிரிவாய்ச்செய்து ஒருபாகம் தானும் மற்றோர்பாகம் ஸ்திரீரூபமாகவும் ஆக்கி பிரபஞ்சப் பிரகாரமாய் விளங்குகிறானென்று பிருஹதாரணியக உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

(ஶ்ரு) [illegible]
[illegible] ப்ரு. 1-4-3.

(இ - ள்.) அந்தபரமபுருஷன் தன்விக்கிரஹத்தையே இரண்டு பிளவாய் வீழ்த்தினன். அவ்விரண்டு பிரிவும் ஆணும் பெண்ணுமாயிற்று.

(5) ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தம். ஜீவாத்மாவானவன், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறானதலால் ஞாதாவாகிறான். அவனால் தெரிந்துகொள்ளப் படுகிறபடியால் ஜ்ஞேயன் பரமாத்மா.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌏𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 1-12.

(இ - ள்.) ஆத்மாவின்கண் அந்தர்யாமியாய் என்றும் யெழுந்தருளியிருக்கும் பரமபுருஷனையே அறிந்து உபாஸிக்கவேண்டும். இதையன்றி வேறு அறியத்தக்கது ஒன்றுமில்லை.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂. 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾॥

(இ - ள்.) அறிவதற்கருமையான ஜ்ஞேயமானவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌈𑌶𑌂 𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 3-7.

(இ - ள்.) புருஷோத்தமனை யறிந்துபாஸித்தால் மிருத்தியுவைத் தாண்டுகிறார்கள்.

6. ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம். உலகத்தில் பொருளையுடையவன் அதைத் தனது இஷ்டப்படி அநுபவிக்கவும், பெட்டியில் வைத்துப் பேணவும் பிறர்க்கு உதவவும் தானே சுவதந்திரனாய் எப்படி யுபயோகிக்கிறானோ, அப்படி இவ்வாத்மாவை ஈசுவரனும் இவனை ஒருபடி வைக்கவும் தள்ளவும் எடுக்கவும் சுவதந்திரமான பாத்தியமுடையவன்; ஜீவாத்மாவும் அப்பொருள்போலவே, தன் சுவதந்திரமின்றி அவனனுகூலத்துக்கே கடமைபட்டு என்றும் வாழ்பவன்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍇𑌶𑌃. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 6-16.

(இ - ள்.) அனந்தகல்யாணகுணாகரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே தனது சரீரபூதமான ஆத்மாவுக்கும் அசித்துக்கும் அதிபதி.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌸 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃. 𑌶𑍍𑌵𑍇. 6-9.

(இ - ள.) ஆத்மாவுக்கு அந்தர்நிவிஷ்டனாய் நியாமகனாயுள்ள புருஷோத்தமனே ஸர்வ ஜகத்துக்கும் உபாதாந காரணபூதன்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂। 𑌤𑍈-𑌨𑌾. 11-3.

(இ - ள்.) என்று முள்ளவனாய், நழுவாத புகழுள்ளவனாய் பிரபஞ்சமனைத்துக்கும் அதிபதியாய் ஆத்மாவுக்கு நியாமகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾. 𑌯𑌜𑍁-3-24.

(இ - ள்.) அனைத்துலகுக்கும் ஆத்மஸ்வரூபமாய் விளங்கும் புருஷோத்தமன் ஸர்வ ஜநங்களுடைய ஹிருதய கமலத்துள்ளும் வாஸஞ்செய்துகொண்டு எல்லாரையும் நியமிக்கிறான்.

(𑌶𑍍𑌰𑍁) 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍। 𑌗𑍀-9-18.

(இ - ள்.) அர்ஜுனா! நானே இவ்வுலகுக்குக் களைகண், தாங்குபவன், ஆளுபவன் என் சாஸனம் உல்லங்கனமின்றி நடக்கிறதா என்று பார்ப்பவன், ஸர்வபூதங்களுக்கும் இருப்பிடம், ரக்ஷிப்பவனும், நன்கு செய்பவனும் நானே.

(7) **ஆதாராதேயசம்பந்தம்.** ஆதேயமாவது, தனக்கு ஆதாரமாயிருப்ப தொன்றைப்பற்றி நிற்கும் பொருள். அதாவது ஆதாரவஸ்து வின்றித் தனக்கு ஜீவனமில்லாமையும் பிரிந்து வாழாமையு முடையது; ஆதேயம்-ஜீவாத்மா. ஆதாரமாவது ஈசுவரன். தன்னைவிட்டு நீங்காது என்றும் தன்னையே ஆஶ்ரயித்துக்கொண் டிருக்கும் சிதசித் பிரபஞ்சமனைத்தையும் தன்னிடத்தில் இடங்கொடுத்து நிலை நிற்கும் படி செய்பவன்.

(ஶ்ரு) விஶ்வம் பிபர்தி புவனஸ்ய நாபி:। உ-நா. 1-6.

(இ - ள்.) இவ்வுலகங்களுக்கு உத்பாதகனான பரமபுருஷன் அனைத்தையும் ஆதாரமாய் நின்று தாங்குகிறான்.

ஏஷ ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகானாம் அஸம்பேதாய. சா.8-4-1.

(இ - ள்.) இந்த உலகங்களெல்லாம் வரம்பும் நிலையும் குலையாதபடி சேதுவைப் போன்று தாங்குபவன் பரமாத்மா.

(ஶ்ரு) ஸர்வாணி பூதானி மத்ஸ்தானீத்யுபதாரய। ஸ-கீ. 9-6.

(இ - ள்.) எல்லாப் பூதங்களும் என்னால் வஹிக்கப்பட்டு நிலைநிற்கின்றன வென்று அறிந்துகொள்.

(8) **சரீர சரீரிசம்பந்தம்.** அதாவது உலகத்தில் மநுஷ்யாதி சரீரத்தையுடைய பிராணி அல்லது ஸத்வம் எப்படி அந்தச்சரீரம் ஸ்வரூப லக்ஷணங்களால் தன்னைவிட வேறாயினும் தான் அதனுடனொன்றுபட்டுப் பொருந்தி தான் அச்சரீரமே யென்றுசொல்லலாம் படி கூடி அதைத் தனது இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி உபயோகித் தனுபவிக்கிறானே, அப்படியே பரமாத்மா ஜீவனுக்குச் சரீரியாய் அதாவது ஆத்மாவாய் நின்று சீவனைத்தன் இஷ்ட விநியோகார்ஹமாய் நியமிக்கிறான்.

(ஶ்ரு) ய ஆத்மனி திஷ்டன் ஆத்மனோ(அ)ந்தரோ யமாத்மா ந வேத
யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மானமந்தரோ யமயதி. ஶதபதப்ராஹ்மணம்

(இ - ள்.) எந்த பரமாத்மாவானவன் ஜீவாத்மாவில் நிலைகொண்டு அந்த ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியாய் (அவனுள் சூக்ஷ்மமாய் நின்று) அவ்வாத்மாவினால் அறியப்படாமல், அவ்வாத்மாவைத் தனக்குச் சரீரமாய் பண்ணிக்கொண்டு, அவ்வாத்மாவை உள் நின்று தன் கைங்கரியவிருத்தியில் ஸங்கல்பிக்கிறானோ அவனே பரவாசுதேவன்.

(ஶ்ரு) யோ(அ)க்ஷரமந்தரே ஸஞ்சரன் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம். ஸுபாலோ.

(இ - ள்.) அவனே அக்ஷரமாகிய ஆத்மாவினிடம் இடங்கொண்டு பூர்ணமாய்வியாபித்து வாஸஞ்செய்து, ஆத்மாவைத் தனக்குச் சரீரமாகவும் பண்ணிக்கொண்டவனும்.

(9) **போக்துரு போக்யஸம்பந்தம்.** அதாவது உலகத்தில் உள்ள சப்தாதி யின்பத்தைத்தரும் போக்யவஸ்துவை ஒருவன் தன்னிஷ்டத்துடன்

அதன்பூரண ரஸத்தையும் தன்னுடைய ஸர்வேந்திரியங்களாலும் அதனுட்புகுந்து அனுபவித்துச்சுகிக்கிறனே அப்படி ஆத்மாவைக் கொண்டு தன்னைப் பாடுவித்துக்கொண்டு சுகிக்கிற பரமாத்மா போக்தா. ஜீவாத்மாவானவன் அவனோடே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஏகதர்மி யென்னலாம்படியொத்திருந்து (தன்னுடைய ரஸத்துக் காவது, அவனுக்கும் தனக்கும் பொதுவி லுண்டாகும் ரஸத்துக் காவது அன்றியில்) போக்தாவான ஈசுவரனுடைய ரஸத்துக்குமா த்திரமே யுறுப்பாய், (உலகத்துள்ள போக்யபதார்த்தங்கள் போ லவே நின்று) மங்களாசாஸன கைங்கரியஞ் செய்கையால், போக்ய வஸ்து.

(ஶ்ருதி) யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் ச உபே பவத ஓதந:। கட. 2-25.

(இ - ள்.) அந்த பரமாத்மாவுக்கு போக்யமான சராசராத்மகமான பிரபஞ்சமனைத் தும் பிரளயத்தில் ஓதனமாகின்றனவோ. (ஓதனம்=அன்னம்)

(ஶ்ருதி) போக்தாரம் யஜ்ஞ தபஸாம். கீ. 5-29.

(இ - ள்.) ஸர்வயஞ்ஞங்களையும், புரியுந்தவத்தையும் யார் உட்கொள்கிறனே (அவன் பரமாத்மா)

(ஶ்ருதி) அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச. கீ. 9-24.

(இ - ள்.) நானே ஸர்வவிதயஞ்ஞங்களுக்கும் போக்தாவாயும் அதிபதியாயுமுள்ளவன்.

ஈசுவரனுக்கும் சேதநனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை இவ்வொன்பதுவகை யானின்றி, உலகத்தா ரறியத்தக்க வொன்பதினுயிரம்வகையான லவு கிக திருட்டாந்தங்க ளெடுத்துக்காட்டிக் கூறினும் 29-ம் பாட்டில் ஆண்டாள்“எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்குமுன்றன்னோ டுற்றோமேயாவோம் உனக்கேநாமாட்செய்வோம், மற்றைநம்காமங்கண்மாற்று” என்று கூறிய அவர் திருவுள்ளக்கருத்தின் ஆழத்தை யெடுத்துரைப்பது வேதா ந்தவேத்யமேயொழிய, சுத்தஸாத்விகமான மனுஷிய இதயத்துக்கு மெட்டாது. ஆதிசேஷனாலு முரைப்பதரிது உணரவுமரிதரிது; இவ் வுரையெழுது மாசிரியர். ‘உற்றோமே’ ‘உனக்கே’என்றபதங்களிலு ள்ளதேற்றம் பிரிநிலை ஏகாரங்களிலும் ‘உற்றோமே’ என்ற பதப்பொ ருளிலும் ஆழ்ந்தாழ்ந்து ஆநந்தித்து உயிர்க்கிச்சம்பந்தமறிவது ஒன் றே போதுமென்று கொண்டாடுகிறார். இந்த முகவுரையில் சித்தத் துவ ஈசுவரதத்துவவிவரணம் கொஞ்சம் எழுதியிருப்பது இச்சம் பந்தம் போதமாவதற்காகவே.

மேற்குறித்த ஒன்பதுவகைகளில் சேதநனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத் வத்தைக் குறிக்கிற பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தமானது மிகவும் பிரதா னமாய் ஆழ்வார்களனைவரும் ஸ்வரூபாநுகுணமாய் எம்பெருமானை நாயகனாகவும், தம்மை நாயகியாகவும் பாவனைபண்ணி ஸ்வபாவத்தி ல்புமான்களாதலால் அந்த பாவனுதார்டியமுண்டாவது மிகுந்த கஷ்டமாயும், பிறந்தாலும் அடிக்கடி நழுவத்தக்கதாயும் இருந்தது. ஆண்டாளுக்கோவென்றால் ஸ்வபாவமாய் ஸ்திரீத்வ மிருந்தபடி

யால் நாயக நாயகீபாவம் பண்ணுவது மிகவும் ஸுகரமாயிருக்தது. தாம்ஸ்திரீஸ்வபாவ யுக்தரா யிருந்தபடியால் இதரபாகவத சேதநரை யழைக்கும்போது சிறுமியர்காள் என்றே அழைக்கிறார்.

VII. இத்திருப்பாவை முப்பது பாட்டுகளிலும் ஒவ்வொன்றன் தாற்பரியம் வருமாறு.

பாசுரம்.

1. அதிகார ஸ்வரூபமும் உபாயோபேயஸ்வரூபமும்.

2. பகவத் கைங்கரியத்தில் ருசியுடைய அதிகாரிக்கு நேரிடும் ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்.

3. அநுமதிதானம் பண்ணினார்க்குண்டாகும் திருஷ்டபல சம்ருத்தி.

4. அவ்வதிகாரிகளுக்கு பாகவதநுகூலர் கிஞ்சித்கரிக்கும் ஆறு.

5. அவர்களுக்கு பூர்வோத்தராகங்கள் நசிக்கும்பிரகாரம்.

6-15. பகவதநுபவஸஹகாரிகளையெழுப்புகை.

16. ஆசாரியகடகனை யெழுப்புதல்.

17. ஆசாரியனை யெழுப்புதல்.

18-19. நப்பின்னைப்பிராட்டியையெழுப்புதல்.

20. எழுப்பிவந்தகாரியம் அறிவித்தல்.

21. நப்பின்னைப்பிராட்டியுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையெழுப்புதல்.

22. தங்கள் அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தை யறிவிக்கிறார்கள்.

23. பேரோலக்கமாய் சிங்காதனத்திலிருந்து கேட்டருளென்று கண்ணனைப் பிரார்த்தித்தல்.

24. திருவடிதொழுது மங்களாசாஸனம்செய்தல்.

25. புருஷார்த்தம் அருளும்படி கண்ணனை பிரார்த்தித்தல்.

26. பகவத்கைங்கரியாதிகளுக்கு அபேக்ஷிதங்களையறிவித்தல்.

27. நோன்பினால் ஈசுவரன்பக்கல் பெறுமவற்றைச்சொல்லி ஸ்வரூபவிரோதியையும் ஸாதநவிரோதியையும் கழித்தல்.

28. பிராப்தி பிராபகவிரோதியைக்கழித்தல்.

29. உபேயஸ்வரூபத்தை விவகரித்து திருஷ்டபலங்களைக் கேட்டாலும் நீதரவேண்டாமென்றல்.

30. இப்பிரபந்தம் கற்பார்க்கு உண்டாம் பலத்தைக்கூறுதல்.

VIII. இம்முப்பது பாசுரங்களையும் மார்கழிமாஸம் முப்பதுநாள்களிலும் நாளொன்றுக்கு ஒருபாட்டுவீதம் திருவாராதநத்தில் முடிவில் சாற்றுமுறைசெய்து முடிப்பதுமின்றி மற்றவேளைகளில் அந்தந்தப்பாட்டின் அர்த்தவிசாரஞ்செய்வது எல்லாருக்கும் வழக்கமாயிருக்கிறது; எல்லாதிவ்யதேசங்களிலும் பெருமாள் ஸன்னதிக் கிடதுபாகத்தில் ஆண்டாள் ஸன்னிதி யேற்பட்டிருக்கிறது. ஆள் என்னும் பகுதியடியாய்ப்பிறந்த பெண்பாற்பெயர் ஆண்டாள்; அடிமைகொண்டவள் என்று பொருள்படுகிறது. இப்பிரபந்தத்தில் 'நீராடப் போதுவீர்' என்று நீராட்டம் கூறியிருக்கின்றமையால் இது திருப்பள்ளியெழுச்சியின்பின் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் அடியிலும் ஸ்ரீமான் கோவர்த்தநம் ரெங்காச்சார் ஸ்வாமி செய்தருளிய அந்தந்தபாட்டின் பிரதிகிருதியின்ஸம் ஸ்கிருதசுலோகங்கள் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன.

அடிவரவு.

1 மார்கழி	7 கீசு	13 புள்ளின்	19 குத்து	25 ஒருத்தி
2 வையம்	8 கீழ்வானம்	14 உங்கள்	20 முப்பத்து	26 மாலே
3 ஓங்கி	9 தூமணி	15 எல்லே	21 ஏற்றகலம்	27 கூடாரை
4 ஆழி	10 நோற்று	16 நாயகன்	22 அங்கண்	28 கறவை
5 மாயனை	11 கற்று	17 அம்பரம்	23 மாரி	29 சிற்றம்
6 புள்ளும்	12 கனைத்து	18 உந்து	24 அன்று	30 வங்கக்கடல்

ஆண்டாள்வாழித்திருநாமம்.

திருவாடிப்பூரத்துச் சகத்துதித்தாள்வாழியே
திருப்பாவைமுப்பதுஞ் செப்பினாள்வாழியே
பெரியாழ்வார்பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளைவாழியே
பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னானாள்வாழியே
ஒருநூற்றுநாற்பத்து மூன்றுரைத்தாள்வாழியே
உயரரங்கற்கேகன்னி யுகந்தளித்தாள்வாழியே
மருவாருந்திருமல்லி வளநாடுவாழியே
வண்புதுவைநகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கள்வாழியே.

ஆண்டாள் திருவடிகளேசரணம்.

சிதசிதீசுவரனை ஸ்ரீ வைகுந்தன் சிஷ்டபரிபாலன துஷ்டநிக்ரஹார்த்தமாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் லீலாவிபூதியிலவதரித்தபோது தேவர்களும் இருஷிகளும் கிருஷ்ண ஸம்சிலேஷத்தைப் பெறலாமென்று அவரவர்கள் தத்தமக்குரிய ஸ்வரூபங்களுடன் வடமதுரையிலும் திருவாய்ப்பாடியிலும் வந்து பிறந்தனர்கள். இவ்விஷயம் ஸ்ரீபாகவதத்தில் 10-1-23-லும், அதர்வணீ கிருஷ்ணோபநிஷத்திலும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அவ் இரஹஸியார்த்தத்தை அடியில் விவரிக்கப்படுகிறது.

தொ.	பூர்வரூபம்.	கிருஷ்ணவதாரகாலத்தில் அடைந்த ரூபம்.	ஆதர்வணீ கிருஷ்ணோபநிஷத்தின் வாக்கியங்கள்.
1	தண்டகாரணிய ரிஷிகள்.	ஆய்ச்சிமார்கள்.	[illegible]
2	பரமானந்தம்	ஸ்ரீநந்தகோபர்.	𑌯𑍋 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃
3	மோக்ஷலக்ஷ்மீ.	ஸ்ரீயசோதைப் பிராட்டி.	𑌯𑌶𑍋𑌦𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌗𑍇𑌹𑌿𑌨𑍀
4	பிரமபுத்திரி (ஸரஸ்வதி.)	ஸ்ரீதேவகிபிராட்டி	𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑌾
5	வேதம்.	ஸ்ரீவசுதேவர்.	𑌨𑌿𑌗𑌮𑍋 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌯𑌃
6	வேதபிரதிபாத்தியா.	ஸ்ரீகிருஷ்ணராமா.	𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌰𑌾𑌮𑌯𑍋𑌃
7	இருக்குகள்.	சிலகோபிகளும் பசுக்களும்.	𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑍋 𑌗𑌾𑌵 𑌋𑌚𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯
8	கமலாஸனன் (விரிஞ்சி)	(மாடோட்டுங்கோல்.)	𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌸𑌨𑌃
9	உருத்திரன்.	வம்சம் (புல்லாங்குழல்)	𑌵𑌂𑌶𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃
10	இந்திரன்.	கொம்பு வாத்தியம்.	𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃
11	ஸ்ரீவைகுந்தம்.	திருவாய்ப்பாடி.	𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌵𑌨𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌂
12	தபஸ்விகள்.	விருக்ஷங்கள்.	𑌤𑌾𑌪𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌃
13	அசுரர்கள்.	பூ,நா,சகட,த்ருணவர்த்தர்	𑌲𑍋𑌭𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃
14	ஸ்ரீஹரி: (பரப்பிரமம்)	கண்ணபிரான்.	[illegible]
15	ஆதிசேஷன்.	ஸ்ரீபலராமன்.	[illegible]
16	வேதமும் உபநிஷத்தும்.	நரகாசுரனைச் சயித்துகொண்டுவந்த 16,200பெண்.	[illegible]
17	துவேஷ மத்ஸரம்.	சாணூரனும் முஷ்டிகனும்.	𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌶𑍍𑌚𑌾𑌣𑍂𑌰
18	தர்மம் - காவல்.	குவலயாபீடம் பகாசுரன்.	[illegible] 𑌕𑍁𑌵𑌲𑌯𑌾𑌪𑍀𑌡𑌃
19	தயை - பூமி.	ரோகணி - ஸத்யபாமை.	𑌦𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌮𑌾𑌤𑌾
20	மஹாவியாதி.	அகாசுரன்.	𑌅𑌘𑌾𑌸𑍁𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌃
21	கலி.	கம்சன்.	𑌕𑌲𑌿𑌃 𑌕𑌂𑌸𑌃 𑌸𑌭𑍂𑌪𑌤𑌿𑌃
22	சமம், தமம், சத்தியம்.	சுதாமன்-உத்தவன்-அக்ரூரர்	𑌶𑌮𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍁𑌦𑌾𑌮𑌾 𑌚
23	க்ஷீரசமுத்திரம்.	பாற்பானை தயிர்ப்பானை.	𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃
24	வைஷ்ணவீமாயை.	தேவகியின் பெண்.	𑌅𑌜𑍇𑌯𑌾 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑍀 𑌮𑌾𑌯𑌾
25	கசியபர்.	உரல்.	𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑍋𑌽𑌲𑍂𑌖𑌲𑌃
26	அதிதி.	கயிறு.	𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾

நெம்.	பூர்வரூபம்.	க்ருஷ்ணாவதாரகாலத்தில் அடைந்த ரூபம்.	ஆதர்வணீ க்ருஷ்ணோபநிஷத்தின் வாக்கியங்கள்.
27	காளி.	கதை.	[illegible]
28	மஹேசுவரன்.	கத்தி.	[illegible]
29	ஸம்ஸித்திபிந்து.	சங்கம் சக்கிரம்.	[illegible]
30	ஜகத்துக்கு பீஜம்.	கையிலுள்ள தாமரைத்தண்டு.	[illegible]
31	நாரதமுனி	ஸுதாமா (குசேலன்)	[illegible]
32	கருடன்.	வடபாண்டீரம்.	[illegible]
33	பக்தி.	பிருந்தா.	[illegible]

அட்டவணை.

ஆண்டாள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாவை முப்பதுக்கும் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாபதேசம் அதாவது உட்கருத்து என்ற உரையில் ஆங்காங்கு அருமையாயுள்ள பதங்களின் உட்பொருள்களை எளிதிலுணர்வதற்காக இந்த அட்டவணை வரையப்படுகிறது. பாசுரத்தை யநுஸந்திக்கையில் ஸ்வாபதேசார்த்தம் தெரியாதபோது இப்பட்டியை நோக்கினால் எளிதில் பொருள் வெளிப்படும்.

	அரும்பதம்	அதன் உட்பொருள்
1	நேரிழையீர்	... ஞானசக்தியுள்ள சேதநரே.
	சிறுமீர்கள்	. அநந்யார்ஹ சேஷராவனாந்மாக்கள்.
	ஆய்ப்பாடி	.. திவ்ய தேசம்.
	நீராட்டம்	... பகவத் குணாநுபவம்.
	நந்தகோபன்	... ஆசாரியருக்கு நியாமகன்.
	கார்மேனி	... ஆஸ்ரிதஸகலதாப நிவர்த்தகமான.
	பறை	.. அபேக்ஷித புருஷார்த்தங்கள்.
	எம்பாவை	. பகவத்கைங்கரியரூப நோன்பு.
2	வையத்து	... லீலாவிபூதி.
	மை	... ஞானயோகம்.
	மலர்	.. பக்தியோகம்.
	ஐயம்	... பகவத்வைபவம்.
	பிச்சை	... பாகவதவைபவம்.
3	உலகளந்த	... சேதநரை சேஷபூதராக்கின.
	தீங்கு	... தேகாத்மாபிமானம்.
	மும்மாரி	... ஆகாரத்திரயஞானம்.
	நெல்	... ஞானஸம்பன்னர்.
	கயல்	.. ஆத்மவர்க்கங்கள்.
	பொறிவண்டு	... லக்ஷ்மீஸமேதனான நாராயணன்.
	பசுக்கள்	... ஞானிகள்.
	குடம்	.. சிஷ்யர்.
	செல்வம்	... ஸத்வசம்பத்து.
4	அண்ணல்	.. ஆசாரியன்.
	ஆழி	... திவ்யகலியாண குணமிருதாப்தி.
	மின்னி	... தியானயோகத்தால் ஸாக்ஷாத் கரித்து.
	வலம்புரி	... பிரணவார்த்தம்.
	சார்ங்கம்	... சேஷ சேஷீபாவம்.
	சரமழை	.. ஸ்வரூபயாதாத்மிய ஞானம்.
5	ஆயர்	... அநந்யார்ஹசேஷர்.
	தூயமலர்	... இதயகமலம்.
6	புள்	... பாகவதர்.

	அரும்பதம்.	அதன் உட்பொருள்.
	சங்கு	பிரணவம்.
	பேய்முலைநஞ்சு	அகங்காரமமகாரம்.
	கள்ளச்சகடம்	காமக் குரோதம்.
	முனிவர்கள்	குணாநுபவபரர்.
	யோகிகள்	கைங்கரியபரர்.
7	ஆனைச்சாத்தன்	பரமபாகவதர்.
	காசு	திருமந்திரம்.
	பிறப்பு	துவயசரம சுலோகம்.
	தயிர்	திவ்யப் பிரபந்தம்.
	திற	இருளைநீக்கு.
8	கீழ்வானம்	ஸத்வ உத்ரேககாலம்.
	எருமை	அஞ்ஞானம்.
	பிள்ளைகள்	சேதநர்.
	மா	அகங்காரம்.
	மல்லர்	அரிஷட்வர்க்கம்.
	தேவர்	நித்யசூரி.
9	தூமணிமாடம்	பஞ்சோபநிஷன்மய மானவிக்கிரகம்.
	விளக்கு	ஞானம்.
	கண்வளர்தல்	ஈசுவரனே உபாயமாகக் கொள்ளல்.
	கதவம்	மமகாரம்.
	மாமீர்	புருஷகாரபூதையான பிராட்டி.
	ஊமை	பகவத் விஷயத்தில் வாக்குமுடங்கியாய் நிற்றல்.
	செவிடு	உபாயவைலக்ஷணியம் பிறத்தல்.
	அநந்தல்	ஏகாந்த விருத்தியில் ஆழ்தல்.
10	சுவர்க்கம்	சுசநத பிராப்யம்.
	கும்பகரணனும்	தமோ குணம்.
11	கற்றுக்கறவை	ஸஸந்தாநராண சிஷ்யர்
	செற்றார்	உபாயாந்தரபரர், உபேயாந்தரபரர்.
	திறல்	ஸ்வார்த்தபரதா.
	குற்றம்	பூர்வோத்தராகங்கள்.
	மயில்	ஸ்வாமி.
	செற்றாதே	கரணவியாபாரமின்றி
	உறங்குதல்	ஏகநிஷ்டராயிருத்தல்
12	எருமை	சிஷ்யர்.
	*பால்சோர	பகவத்குணங்கள் சுரக்க.
	பனி	பகவத்பாகவத குணாநுபவதிவலைகள்.
	தென்னிலங்கைக் கோமான்.	அகங்காரம்.
13	புள்	காமாதி தோஷங்கள்.
	பிள்ளைகள்	அபிநவபாகவதர்.

	அரும்பதம்.	அதன் உட்பொருள்.
	பாவைக்களம்	காலக்ஷேப கூடம்.
	வெள்ளி	பரிசுத்தஞானம்.
	வியாழம்	அஞ்ஞானம்.
14	வாவி	திருமந்திரம்.
	செங்கழுநீர்	நம: என்றபதம்.
	வாய்நெகிழ்தல்	பாரதந்திரியம் தோற்றல்.
	ஆம்பல்	சுவாதந்திரிய ஞானம்.
	கூம்பின	மடிந்தன.
	செங்கற் பொடி கூறை.	சேஷத்வஞானம்.
	வெண்பல்	மந்தஸ்மிதம்.
15	இளங்கிளி	பாகவதா பிநிவேசமுள்ள ஸ்வாமி.
	கட்டுரைகள்	இரஹஸ்யார்த்த மடங்கியவார்த்தைகள்.
	வல்லானை	அகங்காரங்கள்.
	மாற்றார்	காமக் குரோதங்கள்.
	மாயன்	ஆச்ரிதபாரதந்திரன்.
16	நந்தகோபன்	சேஷத்வ காஷ்டையிலுள்ள ஆசாரியன்.
	தோரணவாயில்	திருமந்திரார்த்த விசாரங்கள்.
	மணிக்கதவு	ஆத்ம சொரூபாநுபவம்.
	தாள்	ஸ்வஸ்வாதந்திரிய பிரவர்த்தி.
	தூயோமாய்	பிரயோஜநாந்தர அபேக்ஷையின்றி.
17	அம்பரமே	ஈசுவரமுகவிகாஸம்.
	தண்ணீரே	அதில் போக்த்ருத்வ புத்தி நிவருத்தி.
	சோறு	கைங்கரியம்.
	யசோதை	திருமந்திரம்.
	அம்பரம்	நிரீசுவரவாதிகள்.
	உம்பர்	நித்தியசூரி.
18	கோழி	பாகவதர்கள்.
	மாதவிப்பந்தல்	வேதாந்தம்.
	குயிலினம்	பரமபாகவதர்.
	பந்து	சேதநவர்க்கமும் ஈசுவரனும்.
	கை	ஞானம்.
	வளையொலிப்ப	ரஹஸ்யம் பிரகாசிக்க
19	குத்துவிளக்கு	ஸர்வஞ்ஞத்வம்.
	கால் (நான்கு)	கர்த்ருத்வங்கள்.
	கட்டில்	லீலாவிபூதி.
	பஞ்ச	அர்த்தபஞ்சகஞானம்
	சயனம்	முமுக்ஷு இதயம்.
	மை	சுத்தஸத்வம்.

	அரும்பதம்.		அதன் உட்பொருள்
	கண்	.	ஞானம்.
20	கப்பம்	..	ஞானஸங்கோசசக்தி.
	செப்பம்	...	நிஷ்பக்ஷபாதம்.
	மென்முலை	...	பரமபக்தி.
	செவ்வாய்	...	சவுந்தரியம்.
	மருங்குல்	..	வைராக்கியம்.
	உக்கம்	...	அகங்கார மமகார நிவிருத்தி.
	தட்டொளி	...	ஸ்வரூபஞானம்.
21	கலங்கள்	..	சிஷ்யர்கள்.
	பசுக்கள்	...	இரஹஸியங்கள்.
	ஊற்றம்	...	சப்தப்பிரமாணம்.
	வலி	...	நிருபாதிகசேஷத்வம்
22	அபிமானம்	...	அகங்காரமமகாரம்.
	சாபம்	...	விச்லேஷவ்யஸனம்.
23	மலைமுழைஞ்சு	...	உபநிஷத்பாகம்.
	சிலிர்த்து	..	தண்டாகாரமாய் நின்று.
	புறப்பட்டு	..	பிரகிருதியினின்றும் வேறுபட்டு.
	ஆஸ்தான மண்டபம்.		த்வயம்.
24	அளத்தல்	...	ஸ்வாமித்வம் நிலைநிறுத்தல்.
	இலங்கை	...	பிரகிருதி.
	சகடம்	...	காமக் குரோதம்.
	கன்று	...	லோபம்.
	பகை	..	பிராப்யவிரோதி.
25	ஒருத்தி	...	அஷ்டாக்ஷரம்.
	ஒருத்தி		த்வாதசாக்ஷரி.
	வளர்தல்	...	ஈசுவரஸத்தை
	கஞ்சன்	...	அகங்காரம்.
	வருத்தம்		வியஸனம்.
26	சங்கங்கள்	...	அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஞானம்.
	பெரும்பறை	...	பாரதந்திரிய ஞானம்.
	பல்லாண்டிசைப்பார்.		ஸத்ஸஹவாஸம்.

	அரும்பதம்.		அதன் உட்பொருள்.
	விளக்கு	..	பாகவத சேஷத்வஞானம்.
	கொடி	..	கைங்கரியம்.
	விதானம்	...	போக்த்ருத்வ நிவ்ருத்தி.
27	கூடாரை	...	திருந்தாதவர்.
	சூடகம்	.	திருமண் காப்பு.
	தோள்வளை	..	திருவிலச்சினை.
	தோடு	...	திருமந்திரம்.
	செவிப்பூ	..	த்வயம்.
	பாடகம்	...	சரமசுலோகம்.
	ஆடை	..	சேஷத்வ ஞானம்.
	பாற்சோறு	...	கைங்கரியம்.
	நெய்	..	பாரதந்திரிய ஞானம்.
28	கறவைகள்	..	ஸம்ஸாரிகள்.
	கானம்	...	ஸம்ஸாரம்.
	அறிவு	...	உபாயாந்திரம்.
	குறைவொன்றுமில்லாத.		அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்.
	உறவு	..	ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம்.
29	பெற்றம்மேய்த்து.		ஸ்வரக்ஷ்யரக்ஷணம்.
	குற்றேவல்	...	கைங்கரியம்.
	உற்றோம்	..	ஸ்வாமி சேஷன் என்னும்படி.
	காமங்கள்	.	இதர பலங்கள்.
30	வங்கம்	.	சரீரம்.
	கடல்		சம்ஸாரம்.
	கடைதல்	.	ஸ்வரூப ஸத்தையையுண்டாக்குதல்.
	சேயிழை	...	ஞானபக்தி வைராக்யம்.
	செல்வம்	.	உபாய பூர்த்தி.
	எம்பாவை	...	ஆசாரியபிராட்டியார்.
	இன்பு	...	பிரமாநந்தம்.